

ΣΑΛΤΣΟΥΤάτ 2

Ιλιον, πετρούπολη, αγιοι ανάργυροι

Ιουνίου '01

μοναχού της θεοφάνειας.

Γαλλική γλώσσα:
Tous étaient le lundi le matin, le midi, le soir
éclus. Mais je décrivai à vision, on n'est pas poète !
et j'ajoutai à propos, des millions d'âmes dans
l'immense concert spirituel,
ambition, gourmandise !

Ah ! la scelle ambition !
La colère de Dieu je devais
malheureusement échapper à la vie ? Il
est évident comme ça !
Pourquoi au fond sont une
malheur parents ont fait mon
maman. On a abusé de mon
maman. Si tu me dis que
je suis un imbécile ! C'est
vraiment je suis exclue : C'est
le délice de la damnation !
Le délice de la damnation !
C'est écrit dans la Bible : C'est
la mort, par la loi !

Tai tis mairitisi! C'est la honte et le reproche
qui sort de moi, c'est battre qui me dit que ton père
Η ύστατη αγνεία και η ύστατη δειλία. Ειπώθηκε.
Να μη φανερώνω τις αδυναμίες και τις αγδίες μου στον χόσμο.
Εμπρός. Η πορεία, το φορτίο, τη έρημος, οργή και πληξη.

(Το απόσπασμα από αελίδα είναι από το λοίπο του Α. Ρεμπιώ
"πα εποχή στην Κόδωση" και το φωντό δε άλλα το εξωφυλλό από
το αυθεντικό του χειρόγραφο)

σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία: να
τολμάς να
δίνεις προς
τα έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν
χέρι με χέρι
στη Ρωσία και
στη μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

μερικά σχόλια πέρα από την περιπαθή
υποκρισία των μικροειδήσεων

graffiti: από την παραβατικότητα
έως την αφομοίωση

οι παράδοξοι χωρόχρονοι της βιτρίνας

σημειώσεις για τους κρατικούς
πολεοδομικούς σχεδιασμούς: κέντρο
και βορειοδυτική περιφέρεια

η κρίση στην τουρκία

το χτίσιμο μιας νέας τάξης του φόβου

λίγα λόγια για τον μιλιταρισμό,
τον στρατό
και την ολική άρνηση στράτευσης

η πολλαπλή καταπίεση της γυναικας

νίκος-αλέξης ασλάνογλου

*Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τοάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόπτες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήστης και των ανταλλακτικών αξιών που καρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η σάστη αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για οπιδήποτε δημιουργόμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγκειρήματος.

απαστράπτοντα χρυσά

αγγειότραμμένης

παρακυπής

Η βουλευτική Μερτσέντες στη Χασιάς, με τη συνοδεία να της ανοίγει το δρόμο σα να ανοίγει μια ληγμένη κονσέρβα, κάθε πρωί γύρω στις εννιά και μισή με τα φιμέ τζάμια και την ακνή φιγούρα στα πίσω καθίσματα να μιλάει συνέχεια στο κινητό: *a priori* ένοχη, φοβισμένη αλλά επικίνδυνη και επιθετική ματαιοδοξία.

Οι μπάτσοι τις νύχτες στις σκοπές τους στη Δημοκρατία, στο στενάκι απέναντι από την πλατεία Αγ. Φανουρίου και στην Ανατολική Ρωμυλίας που φοβούνται ακόμη και τις σκιές τους επειδή κάποιες σκιές γύρω τους μπορούν να αποδειχτούν μοιραίες: *η πιο υπόλογη και μισητή μιζέρια*.

Κάτι φθαρμένες πινακίδες στις εισόδους των δημαρχείων για να ενημερώνουν τις ώρες που οι δήμαρχοι "δέχονται το κοινό": *ο εξευτελισμός κάθε "κάτοικου"* που διεκπεραιώνεται σαν ένα αναπόφευκτο, ακίνδυνο και γραφικό παράπονο.

Το "κοινό" που επισκέπτεται το δήμαρχο τις ώρες που αυτός δέχεται, ένα "κοινό" από επισφαλείς ιδιοκτίτες, ένα "κοινό" από κάπι φλύαρα, θλιβερά και αντικοινωνικά μέλη συλλόγων και κηδεμόνων ή παραθρησκευτικών οργανώσεων γειτονιάς, με φασίσουσες απαιτήσεις και μια θραυστείλια που μπορεί να εκτιναχτεί στα ύψη σε επίπεδο ύφους αλλά και να προσγειωθεί μέχρι το επίπεδο της αρντικής ψήφου: *ο μισανθρωπισμός που όταν ενδύεται την κοινωνικότητα είναι πιο επικίνδυνος*.

Οι "υπεύθυνοι" στα γκούντις, στα μακτυόναλτς, στου Σκλαβενίτη, στου Κωτσόβολου, στο Λιντλ που έχουν κάτι μικρά κι αφρόντιστα γραφεία, γιατί τα χρειάζονται μόνο σαν ανακριτικά γραφεία για πελάτες και προσωπικό όταν αυτοί εκτρέπονται από τις εντολές που βρίσκονται ανηρτημένες παντού και σε εμφανή σημεία μέσα στα καταστήματα: *μια χυδαιότητα που μαζί με τα κουστούματα χαμόγελα πετυχαίνει το πιο στιχαμερό κράμα τυχοδιωκτισμού*.

Οι καταστηματάρχες, οι υπάλληλοι τους και οι περαστικοί της οδού Κύπρου στους Αγ. Ανάργυρους που παρέδωσαν εκείνο το πρώι του Απρίλη στους μπάτσους τα οκτάχρονα τσιγγανάκια γιατί απαιτούσαν με τη βία ένα χιλιάρικο: *η πλιθιότητα και η αλπτεία καλύπτουν την απόσταση ανάμεσα στην βιτρίνα και την καταστολή*.

Τα "λαϊκά παιδιά" στις εισόδους των κομματικών γραφείων με τα ογκώδη σώματα και το "ψημένο" βλέμμα λίγο πριν τις μαγιάτικες αγωνιστικές πικετοφορίες τους στην περιοχή μας, αυτά τα "λαϊκά παιδιά" που δεν ενδιαφέρονται καν πού, πότε και γιατί άφοσαν την άποψή τους για τελευταία φορά πριν "σπικώσουν στους ώμους τους" την άποψη του Κόμματος: *ομάδες κρούσης από το έμβρυο ενός νέου κράτους*.

Τα μεγάφωνα των εκκλησιών και οι επιγραφές τους από νέον, ήκος και φως που επαναδιατυπώνει μια ορθόδοξη κατοχή, μια προσβλητική ενοχοποίηση κάθε διαφορετικού δόγματος, μια υβριστική εξωστρέφεια των εξουσιαστικών και εμπορικών επιδιώξεων του παπαδοριού: *όχι μόνο μεταφυσική, ιερατείο, ακίντια και χρηματιστήριο αλλά και σκπνθεσία και σκπνκή παρουσία*.

Αλλά και πόσα άλλα πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις στην άμεση εμπειρία μας δεν διαμορφώνουν τα σήματα ενός παλιού αλλά ακόμη γωντανού και απειλητικού κόσμου, ενός πολιτισμού που απαστράπτει μέσα στην παρακμή του για να την παρουσιάζει αντεστραμμένη ως ακμή: *Ένας παλιός κόσμος που έχει γαντζωθεί με τα νύχια του και τα δόντια του από κάθε σόρικη κι αιρετική προσδοκία για να την αφανίσει και να συνεχίσει να εμφανίζεται σαν η μοναδική εκδοχή της κοινωνικής πραγματικότητας. Ένας πολιτισμός που τρέφεται με το να αφομοίώνει καθετι αλλά και το μόνο που φοβάται είναι η καθολική του άρνηση και ο αγώνας μέχρι την οριστική και τελεσδική ανατροπή του*.

DECADENCE CRIME CAN END

σκόλιο πέρα από την περιποθή υποκρισία των μικροειδήθεων

ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΟ ΛΔΟΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ "ΑΓΩΝΑ" ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΟΝ

Την τρίτη μέρα του Πάσχα το εργοστάσιο ποποποιείς "Τευργαλάδ" στην εδυμή οδό Θεοφανούντης-Μουδανών ανακοίνωσε το κλείσιμό του και την απόλυτη 30 εργαζόμενων. Οι εργαζόμενοι κατέβασαν το εργοστάσιο και κατέρρυψαν στα δικαιώματα. Τα ξημερώματα της 22 Μάη τα MAT επιτέθηκαν στους απεργούς καταλόγησε συλλαλούμενος 12 απ' αυτούς. Μεταφέρθηκαν στο αστυνομικό τμήμα Σιναϊκής και μετά από λίγες ώρες αρέθητηκαν ελεύθεροι. Την ώρα που γράφονται τούτες οι γραμμές δεν είναι γνωστό αν θα συνεχιστεί η κατάληξη ή αν το εργοστάσιο φιλοξενεί από τους μετέπειτα από την ικανότητα και με-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ & ΥΙΟΙ ΑΒΕΕ
ΟΙΝΟΠΟΤΙΑ
Θεοφάνεια 11/4/2001

Αγροτικοί φύλοι.

Η σημαντική πρέσβη ποσεύων ότι είναι η πιο δυσάρεστη και ταυτόχρονα η πιο σημαντική της Εκκλησίας μου.

δουλεύοντας από μικρό παιδί και με μεγάλο σχήμα κατόρθωσε να δημιουργήσει μια μικρή βιοτεχνία. Με την πάροδο του χρόνου η τήξη τούρα είστη, να βρεθώντε μαζί, μέχρι και σήμερα Πιεστούντες στην καλή συνεργασία, προσπινθήκαν να αποπλέψουν περισσότερο τη δουλειά μου, κάνοντας διάρροες επενδύσεις.

Τα τρία τελευταία χρόνια, ίμας διαπιστώνω μια αλληγρί στη συμπεριφορά σας πέντεντη μου, η οποία κάθε μέρα γερατερέψει. Έτσι, άρχισαν οι αδικαιολόγησες στόσεως φραγκών, οι απεργίες με αποκαρύδια αυτή των δύο μηνών το 1998. Εκπλέοντας ότι η κεντάρωση θα αλλάξει προς το καλύτερο, έκανα ιππονή, παρά το μεγάλο κόστος και τη μεγάλη υδροβολία της νησίσματος, διαφεύγοντας. Κι είτε πάρα τη μεγάλη απόρριψη να κλείσουν την επαχέρυση και να παραδώνουν τα βιβλία στην Βεροία. Το ίδιο θα κέντει αποκατασταθείσας και ο αθελός μου σπίνεια.

Ἔτην μα γεννιά απέδραστ, προκειμένου να σώσω την υγεία μου, η οποία κάθε μέρα χειροπέδειε. Ήτοι, ένας αγώνις τριάντα τρίαντα, έσθησε μ' αυτό το άδοξο τέλος. Βίγαχα σε δύος από τα άτα καλίτεσσα.

[View Source](#) | [Feedback](#) | [Print](#) | [Close](#)

big brother ή εικονομαχίες 800 χρόνια μετά

μένεται με λίγα λόγια ότι ταυτίζεται μαζί της Μήτρας όμως προγραμματικά δεν είναι οι ευκόλες από εύθυνες «δυστυχώ» ωμές ή τραγικές εικόνες από διαφημίσεις που αυτοσφράγιζονται στο όνομα του καταναλωτή, οι τηλεοπτικοί μονόλογοι που επικαλούνται το δύαλογο. Οι νεότεροι υπερβολικοί σπουδές του «εφεβαϊσμού» και της πολύτητας έχουν ιππειώνει ότι η «προγραμματικότητα» της εικόνας της τηλεόρασης, προϋποθέτει την ίδια την προγραμματικότητα υποταγμένη στην εικόνα. Ιδού ο big brother δεν άνθεψε παρά μόνο στη φανερωνικότητα του. Αυτές οι κομορομοξειδείς διαδικασίες στο ίδιον του σεβασμού του μιαδιού και των μετανιών του τηλεθεατή, αποτελούν καλύτερα αλλού της βιομηχανίας της εικόνας. Που όχι μόνο καθέρουν το big brother αλλα μαζί του κάνουν πολύ φειδωλοθηρακή για να είναι πραγματική, αλλά ταυτόχρονα εξάγουν την πολύτητα της «φειδωλοθηρακής» εικόνας ετοι μετέρτια πολύ αληθινή για να είναι φειδωλοθηρακή.

αγαθές επισημάνσεις

Οι μηχανισμοί της κοινωνικής συνάντεσης δεν λειτουργούν. Οι πολίτες δε χρησιμοποιούν φρόντισαν καθόλου (ενώ έχουν δυνατότητες σε τέτοιες δυνατότητες) κα να ενθαρρυγματίσουν την σοσιαλιστική τους ψηφοφορία με την αναγκαίωτη αυτών των αποχρύνων μεταρρυθμίσεων. Δεν υπήρξε καμία "τυνεργατιά" με τους εργάλγους της διαφεύγολησης – είτε από τοι είναι οι συνδικαλιστές είτε τα κόμματα είτε τα μη- για να διεκπερασθεί η κοινωνική ρευματογένεση. Με μια επίβεβη πολιτική αυτάρκειας από την κιβέρνουσα διαταράχθηκε η ισορροπία των εργαζομένων με την βιομηχανία.

Είναι «πολιτικό παράδεισο» μια και οι μηχανομού της κατασκευής της κοινωνικής συνένορτης, υπολειτουργούν τέλεια, λίγους μόλις μήνες πριν, όσον αφορούσε το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά.

Εκείνον τον καιρό δεν γέμισαν οι δρόμοι από τον «κόμισμα της εργασίας». Λες και όλοι ενδιαφέρεται μόνο και μόνο για την περιθώλη και τα γεράματα τους και αδιατορούν για το ένα τραπέζι της Ζωής τους έως την σύνταξη. Είναι δυνατόν να μην ενδιαφέρεται κάποιος για ένα νομοσχέδιο που θα δυνατέψει αρκετούς τις συνθήκες της Ζωής του μέχρι τα 65 του χρόνια και να διαφέρεται μόνο για τη Ζωή του από τα 65 και μετά;

Είναι φυσικό ότι, δαν απορέ το ασφαλιστικό, η ενδοκυριαρχική "μηδή" παρθήνης, αντιτίθεται στην επιγειρματολογία και πληροφόρητο που οδήγησε στην ελεγχόμενη εκδήλωση της γεννητικής νήσης κοινωνικής αντιπάτσης, τρόπου που δεν έκανε σχετικά με το εργασταζόμενο.

Το πλήθος που συγκεντρώθηκε στο Πεδίο της Άρεως δεν ήταν παρά η πιο εκπληκτική αριθμητική μάζα συντριπτικά μαζικής κοινωνικής διασποράς. Το πλήθος έκανε επιδειξη υψηλού ήματος διαφοροποίησης, με την πλειονότητα να ανήκει σε τοπικές ομάδες, που διατηρούσαν μεταξύ τους σημαντικές διαφορές στην ιδεογνωμονική τους πορεία. Η πλειονότητα των πολιτών ήταν από την πλειονότητα ανέργων, με την πλειονότητα να ανήκει σε τοπικές ομάδες, που διατηρούσαν μεταξύ τους σημαντικές διαφορές στην ιδεογνωμονική τους πορεία.

Το νομοσχέδιο για το ασφαλτικό αποκριθμέ γιατί θα σημανεί νομοτελειώσει σε πολλές αποστολούσεις. Εκ τω πλειστού σε ένα τάγμα ανεξέλεγκτα.

Το Οίτυμα για τους κοινωνικούς διάδοχους είναι να αποτελέσουν επίγειους των φύλων του πορ-
τους, με την αρετημένη για την γενετικήν τους οργή, να μην υπερβαίνουν τις διατάξεις
τους, μετά την παραδοχήν τους της οδηγίας το εντόπισμα του δικού τους δικαιού περί την
αποφυγή της μετατροπής των δικαιωμάτων των γενετικών της γενετικών της.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣΙ ΕΝΑ ΑΞΙΟΛΟΓΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ: ο συνταξιούχος ελέφαντας

Ένας ελέφαντας μετά από μακρά υπηρεσία σ' ένα ταΐριο αποσύρθηκε σ' ένα ξύλινο σπιτάκι ενός ήσυχου δρόμου για να περάσει τις υπόλοιπες του μέρες μελετώντας τη μεταθανάτια ζωή.

Πώς και πός τα περίμενε αυτά τα ήσυχα χρόνια, όταν το πνεύμα θα ήταν έτοιμο για τη μελλούμενη κατάρρευση της βιολογίας.

Οιμως ο ελέφαντας ανακάλυψε ότι παραπάνταν μεγάλος για να χωρέσει από την κύρια είσοδο. Άρχισε πάντως να σπρώχνει ο ελέφαντας διαλύνοντας την πρόσοψη του σπιτιού. Σαν άρχις να ανεβαίνει επάνω για το μπάνιο γκρεμίστηκε στο υπόγειο.

Ο ελέφαντας βγήκε σκαρφαλώνοντας, πήγε από την πισω πόρτα του σπιτιού κι άρμησε πάλι μέσα, γκρεμίζοντας και τους υπόλοιπους τούγους.

Τώρα ο ελέφαντας συνειδητοποιεί ότι δεν έχει άλλη διέξοδο από το να τον πιάσει αμόκ- Ναι, ακριβώς αυτό, αμόκ! Ο διάλος να τα πάρει όλα

"Όταν το ταύτινον κλαίει", Ράσελ Έντσον)

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΤΟΒΟ ΣΤΟ ΚΟΥΜΑΝΟΒΟ: ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΤΡΟΠΟ

Όι μεταβλητές που παρεμβαίνουν στην εκτροπή και επανάσταση γεωγραφίας σε μια περίπτωση σαν κι αυτή της "δημοκρατίας της Μακεδονίας" τείνουν σχέδιο προς το άπειρο! (από το Σαμαντάτ Νο 1)

Και δυνητικώς αυτές οι αιματηρές μεταβλητές είναι ποιοι μπορούν να μας μάθουν τη γειρότερη γεωγραφία. Από το Τέτοβο της καθημερινότητας μας του Μάρτη και του Απρίλη λοιπόν στο Κουμάνοβο του Μάη. Η κυβέρνηση των σλαβομακεδόνων, μέσα στον Απρίλη, αφού αναθάρριψε με την αφαρετική βοήθεια της "διεθνούς κοινότητας" στην καταστολή των αλβανών συνταρών, φρόντισε αμέσως για την πολιτική αντανάκλαση αυτής της "διευθέτησης".

Κανένας διάλογος λοιπόν με τους αντάρτες εφόδου αυτό δεν φύονταν ότι επρόκειτο να κοστίσει και τίποτε το ίδιατέρο στο κράτος. Η αφαρετική βοήθεια της "διεθνούς κοινότητας" προς την κυβέρνηση της Μακεδονίας, εν τω μεταξύ, έγινε κάπως πιο συγχρεκμένη σε υπολιμνώνουσα μορφή όταν περισσότεροι οι Αμερικανοί (βίᾳ του απεσταλμένου τους στον ΟΑΣΕ) έφεραν σε επαφή τους αντάρτες και τα αλβανικά κόμματα της κυβέρνησης - κίνηση από την οποία ταυτοχρόνιας κράπονταν και αποστάσεις και λιγότερο οι Βιργινιώτες μεγέθυναν την διττωματική ανεκτικότητα τους προς τους αντάρτες, επιτρέποντας το άνολγα ενός συγκρατημένα γενικευμένου μετώπου στο Κουμάνοβο. Μερικές μεταβλητές λοιπόν φρόντισαν να τονίσουν τα σημεία αναφοράς τους και να διευκρινίσουν ότι τα εξουσιοτάκη διευθυντήρια επιθυμούν ή ένα πολιτικά ισορροπημένο προτεκτοράτο με όλες τις "εθνικές" του δυνάμεις να έχουν ισότυπη συνταγματική πρόσβαση στην καθολική του διάλυση. Η κυβέρνηση που ελέγχεται από τους σλαβομακεδόνες ήδη από τα τέλη του Μάη περνάει υπεριακή κρίση στα πρόθυρα αυτοκαταστροφής, ενώ οι αλβανοί αντάρτες τραβάνε σ' αυτή την διελκυστίνδα την προοπτική της τελείωδης διάσπασης. Ήδη, τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές πρωθεύται από την μακεδονική κυβέρνηση μια κτηρική κατάσταση πολέμου που θα επιτείνει έτοι μι αλλιώς επιλογές χωρίς επιτροφή. Χιλιάδες κάτοικοι της πόλης του Κουμάνοβο και των γύρω χωριών, παρ' ότι αντιμετωπίζουν φοβερές δυσκολίες διαβίωσης, προτίμουν να μην εγκαταλείψουν τα κατώγια των σπιτών τους για να τα προστατέψουν όλα και για να γίνουν μια τέτοια ανθρώπινη αλινίδα, που κάθε πόλος της σύγκρουσης μπορεί να την ερμηνεύει σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Όταν δεν έχεις τη δική σου φωνή, μιλάνε για σένα όλοι αυτοί που σχεδίασαν την αλαλία σου. Βτήσος, όταν οι μεταβλητές τείνουν προς το άπειρο τότε κάθε Τέλος θα τείνει όλο και περισσότερο προς το ερωτηματικό.

*Τις τελευταίες μέρες εμφανίστηκαν δηλώσεις του αρχηγού του ΟΣΚ Αχμέτι σε αιστραλιανή εφημερίδα για ενδεχόμενη δραστηριοποίηση αλβανών ανταρτών στην Ήπειρο με σκοπό την απελευθέρωση της Τσαμουριάς. Κι ενώ ο Αχμέτι διαφεύδει -εύλογα- γιατί κάτι τέτοιο σήμερα διαρρογήνει την επιθυμητή του αρμονία με την ελληνική στάση, στην "ελευθεροτυπία" Ο/6/01 αφήνοντας υπονομεύματα για συμπλοκές μεταξύ αλβανών που έκαναν έρανο στην Νέα Υόρκη για την ίδρυση του απελευθεριστικού στρατού Τσαμουριάς και ελληνοαμερικάνων. Το σενάριο με την Τσαμουριά αναφέρεται σε όλες τις αναλύσεις ελληνικών συντηρητικών κύκλων εδώ και δέκα σχέδιον χρόνια. Πέρα από κάποιο ίσως αλπιθροφανές περιεγύμενο αυτών των τελευταίων "ειδήσεων", είναι γεγονός ότι αυτές θα επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο τη διαβίωση των αλβανών μεταναστών στις γειτονιές μας από έναν εθνικόστροφο μικροστοιχιό. Κι αν οι διαφένεις του Αχμέτι επαληθευτούν -επιλέον και πέραν της τυπικής λογικής- τότε οι διαρρόες αυτών των "ειδήσεων" έχουν σαφείς στόχους: το 90% των μεταναστών.

Ο ΙΟΥΝΗΣ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΙΩΝΥΜΟ

Οταν οι θεσμικοί κατήγοροι του νέου τρομο-κρατικού νόμου διατυπώνταν ότι το παλιό νομικό οπλοστάσιο ήταν αρκετό για να αντιμετωπιστεί η "τρομοκρατία" και το "οργανωμένο έγκλημα" είχαν απόλυτο δίκιο. Οι διωκτικοί μηχανισμοί πρωθυνόσαν έτοι μι αλλιώς αυθαίρετες μεθοδεύσεις με αμφιλεγόμενα κατηγορητικά στοιχεία, φόρτωνταν κατηγορούμενους με εκκρεμούσες υποθέσεις για να παρουσιάσουν έργο και επιπλέον, σε υποθέσεις αντικαθεστωτικής δράσης επιστρέπτευαν το μετεμφυλιακό ιδιώνυμο. Παραδείγματα:

Στις 13 δικάστηκε σε πρώτο βαθμό ο Β. Βαγγελίδης, ο οποίος είχε συλληφθεί στις 15/1/99 κατά τη διάρκεια επεισοδίων μετά από πορεία ενάντια στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις του Αρσένη. Προφυλακίστηκε με βαρύ κατηγορητήριο στις 18/1 και αμέσως άρχισε απεργία πείνας διεκδικώντας την ελευθερία του. Ένα μήνα μετά τον άφησην ελεύθερο. Στη δίκη της 13 Ιουντ ο Β. Βαγγελίδης αθωάθηκε.

Στις 18 δικάζονται -κι αυτοί σε πρώτο βαθμό- οι Π. Κατσίλας και Κ. Καρπούζος που συνελήφθησαν στο Πολυτεχνείο μετά από επεισόδια σε μαθητική πορεία στις 14/1/2000. Προφυλακίστηκαν στις 18/1 και αμέσως άρχισαν απεργία πείνας καταγγέλοντας τις κρατικές μεθοδεύσεις εναντίον τους και διεκδικώντας την ελευθερία τους. Μετά από 53 μέρες απεργίας απελευθερώθηκαν.

Στις 20/6 δικάζεται σε δεύτερο βαθμό ο Α. Λεσπέρογλου για πλαστογραφία δημοσίων εγγράφων, μία επιπλέον δίκη στο δικονομικό ντόμινο που έχει στήσει το κράτος εναντίον του με σκοπό την εξόντωσή του.

Στις 29/6 δικάζεται ο Σ. Σεϊσίδης με την σαθρή (μισό αποτύπωμα σε σακοκούλα που βρέθηκε σε χώρο άσκετο με τη ληστεία) κατηγορία της ένοπλης ληστείας. Είναι προφυλακισμένος από τις 3/8/00 στις φυλακές Κορυδαλλού και έχει να αντιμετωπίσει άλλες δύο δίκες -μία για εμπρόσιμους αυτοκινήτων και μία για συμμετοχή στα επεισόδια μετά από τη συναυλία των RATM.

Μέρος 1

Ετον αντίστοιχο του αποκλεισμού που επιβάλει ο Αστικός Πολιτισμός, δηλ. στην περιθωριοπόση ατόμων, ομάδων, ή κοινωνικών κοινωνιών, που δημιουργεί η ύπαρξη του, στην άρνηση αυτής της αποκλεισμένης μορίας από το κοινωνικό σύμα και στην φυσική ανεύδραση που γεννά η βίωση αυτής της κατάστασης, θα δρούμε τις ρίζες κάθε είδους υπό-κοινωνίας (ο όρος χρησιμοποιείται μεθοδολογικά και μόνο) που γεννήθηκε κατά το δεύτερο μισό του αιώνα και εκφράστηκε κυρίως μέσα από την μουσική (punk, rap, hip-hop) αλλά και από άλλες δραστηριοτήτες (δημιουργία συμμοριών, ακτιβιστικές ομάδες, ομάδες πολιτιστικής παρέμβασης) που

...Η ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ

εκφράστηκαν στο φυσικό τους χώρο: τις μητροπόλεις του Δυτικού κόσμου και πιο συγκεκριμένα στις φτωχογειτονίες και τα γκέτο τους.

Το **graff** (η τέχνη δηλαδή του να ζωγραφίζεις γράφοντας ή το αντίστροφο), αποτέλεσε μία από τις μορφές εκφραστής των περιθωριοποιημένων νεολαίων των γκέτο και ειδικότερα των μελών συμμοριών. Η ύπαρξη των tags (υπογραφών), οριθετούσε την ελεγχόμενη από την συμμορία περιοχή, αλλά αποτελούσε και μήνυμα ύπαρξης προς το κοινωνικό περιβάλλον με τρόπο διάφορο από τους συνηθισμένους: την παραβατική- εγκληματική δραστηριότητα. Η υιοθέτηση της πρακτικής αυτής, από κοινωνικές ομάδες έζω από τα όρια των συμμοριών, αποτέλεσε την απαρχή της διάδοσης και εξάπλωσης της σε όλα σχεδόν τα αστικά κέντρα του «ανεπτυγμένου» κόσμου, όπου η συνθήκη περιθωριοποίησης από την ευρύτερη κοινωνική ζωή, ήταν ο κατάλληλος τόπος για να εκφραστεί η εναντίωση σε αυτήν ή σε αυτούς που την επιβάλουν.

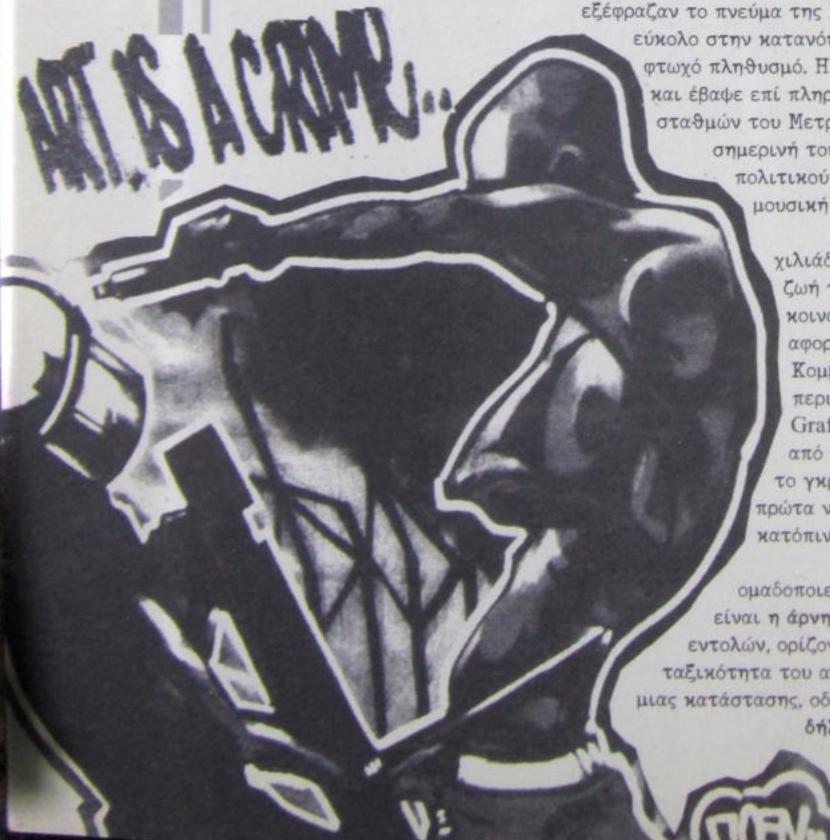
Το **Graffiti** είναι πρώτα από όλα, μια δημόσια δήλωση, είναι ένα σήμα, ένα μήνυμα, πρώτα προς το εσωτερικό της κοινότητας και μετά έξω από αυτήν. Η αποσημειολόγηση της πρακτικής του, μας επιτρέπει εύκολα να αντιληφθούμε τους λόγους της χρήσης, αλλά και της ευρείας διάδοσης του: η αποτύπωση του σε εμφανή ή κεντρικά σημεία της πόλης εξασφαλίζει μεγάλη δημοσιότητα με ελάχιστο κόπο, η δημιουργία του είναι σχετικά εύκολη για τον καθένα (αρκετή εξάσκηση και λίγη φαντασία) και τα υλικά που απαιτούνται είναι φτηνά και εύχρηστα (μαρκαδόρος, σπρέι). Όσο για το πεδίο δράσης του: απεριόριστο και - ίσως όχι εύκολα, αλλά - προσβάσιμο: οι τοίχοι της πόλης, καθαροί και ασπροβαμμένοι στο κέντρο της, είτε βρύμικοι και μίζεροι στις φτωχογειτονίες, προκαλούν αυθύπαρκτα και στις δύο περιπτώσεις, τους επίδοξους δολοφόνερες.

Στην αναζήτηση της ιστορικότητας του - και αποφεύγοντας ακροβασίες του στυλ: ζωγραφική των σπηλαίων από πρωτόγονους, σκαλίσματα σε βράχους, φηφιδωτά Βυζαντινά κ.α- σταθμός, είναι η αρχή του 2ου αιώνα στο Μεξικό, όπου τα **murals** (ζωγραφιές στους τοίχους κοινόχρηστων χωρών, μαζί με λεκτικά μηνύματα) από γνωστούς καλλιτέχνες,

εξέφραζαν το πνεύμα της Μεξικάνικης επανάστασης, ως ένα μαζικό και εύκολο στην κατανόηση, μέσο απεύθυνσης, προς τον αμόρφωτο και φτωχό πληθυσμό. Η σχολή αυτή (των murals), εξαπλώθηκε στις ΗΠΑ και έβαψε επί πληρωμή τοίχους δημόσιων κτηρίων, πανεπιστήμων, σταθμών του Μετρό, έως ότου υιοθετήθηκε και παραλλαγή στην σημερινή του μορφή σχεδόν, από τα μεταπολεμικά κινήματα πολιτικού ακτιβισμού, καθώς και να εκφράσει μαζί με την μουσική RAP τις κοινότητες των μαύρων στα γκέτο της Ν.Υ.

Από την εποχή εκείνη, μέχρι τις μέρες μας, χιλιάδες φιάλες σπρέι έχουν χρωματίσει την ασπρόμαυρη ζωή των μητροπόλεων, δίνοντας το ερέθισμα για κοινωνιολογικές αναλύσεις για το φαινόμενο, και αφορμές για κριτική ή αποδοχή του τρόπου αυτού. Κομβικό σημείο, όπου χρειάζεται να σταθούμε περισσότερο, είναι το ζήτημα της αφομοίωσης του Graff ως μέσου και των γκραφιταδων ως καλλιτεχνών, από τους ίδιους τους μηχανισμούς εξουσίας που πολεμά το γκράφιτι ως τέτοιο. Πριν φτάσουμε όμως εκεί, πρέπει πρώτα να δούμε το ζήτημα της αντιδραστικότητας και κατόπιν του μηνύματος, δηλ. του περιεχομένου.

Το πρώτο συστατικό, που ενοποιεί και ομαδοποεί τους ανθρώπους-φορείς κάθε υποκοινωνίας, είναι η άρνηση αποδοχής και εκτέλεσης των Κυριαρχών εντολών, ορίζοντας έτοι ταυτόχρονα το μέγεθος, και την ταξικότητα του ανθρώπινου διναμικού της. Μεθοδολογικά, η άρνηση μιας κατάστασης, οδηγεί αναπόφευκτα στην αναζήτηση τρόπων δήλωσης της, οι οποίοι τρόποι ακατέργαστα και ενοτικώδικα προσδιορίζονται σε **ANTI-** συμπεριφορές, συνήθειες, κώδικες και «ξεις».

Ετσι, η μετατρέπομενη αυτη άρνηση σε αντί-δραση στο υπάρχον (βιαφορετικός τρόπος ντυσιμάτος, τρόποι διασκέδασης, αξεις, αντί- πιθική, τρόπος ζωής κ.α.), βρίσκεται εύκολα, τα σημεία νοηματοδότησης της αντί- κουλτούρας αλλά και τον 'δούρειο ίππο' δυστυχώς, του εκφυλισμού και της ενοικιαστικής της, αφού η απλοϊκή συλλογιστική: κάνω και υιοθετώ τα αντίθετα από αυτά που πρεσβεύει ο καταπλεστής μου, καταλήγει νομοτελειακά σε στείρα αντιδραση και ακινδυνότητα.

Η έλλειψη του στοιχείου πολιτικής συνείδησης (ποιες είναι οι θέσεις και οι

Η ΧΟΜΠΙ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ

επιδιώξεις σου μέσα στον κοινωνικό-ταξικό ανταγωνισμό) και η ανυπαρξία συλλογικών διαδικασιών (συνελεύσεις, διαλεκτικότητα, δεκτικότητα και συνδιαιρόφωνα στις απόφεις, συνυπονιμός της δράσης, επιλογή κατευθύνσεων, υιοθέτηση δραστηριοτήτων από κοινού), σε συνδυασμό με την (κατά πρόεκταση) απουσία 'κοινωνικού' μηνύματος καλύπτεται από την άρθρωση ασαφών και αμφιλεγόμενων προταγμάτων προς την κοινωνία. Ο θολός τρόπος πρόκλησης προς την Ηγεμονία, που εκφράζουν κατά κόρον όλες οι υποκουλτούρες, μέσω της επιφανειακής διαφοροποίησης απ' αυτήν και η φευδής αίσθηση κοινότητας που δίνει το στυλ σε κάθε έκφανση του, είναι οι ανοιχτοί διόδοι για την άλωση κάθε αυθεντικότητας και επαναστατικότητας που περιέχουν. Η στασιμότητα των όποιων κινημάτων στις επάλξεις της αντιδραστικότητας και το απραγματοποίητο πέρασμα απ' αυτήν στην Αντί- στάση (στη δημιουργία δηλ. ενός τρόπου ζωής που να επιτίθεται στους ρολους και να αντιβάινει τις δομές και την ουσία αυτού του πολιτισμού), η παραμονή και το αναμάσημα των τρόπων διαφοροποίησης, οδηγούν στον κορεσμό της ζωντανίας και επιτρέπουν την αφομοίωση και την οικειοποίηση από τους μηχανισμούς.

Από την (από ένα σημείο και μετά) στείρα δήλωση παρουσίας των tags (υπογραφών): kilroy was here, την new age αφαιρέστη: life but how to live it, bomb the city with your name, respect yourself, και τον αυτισμό της διαρκούς προβολής αυτού που κάνεις και μόνο: για όπλο άμυνας η τέχνη, ενάντια στο γκρίζο της πόλης, όταν την φυχή μας σπάζουν, τα σπρέι μας

ζητακραυγάζουν κ.τ.λ. μεσολαβεί μια μεγάλη και δύσκολη (που απαιτεί περιεχόμενο στο μήνυμα, άρα και συνείδηση) απόσταση, για να φτάσεις στο NO JUSTICE NO PEACE που ερμήνευε, αλλά και προέτρεπε τις συγκρούσεις της μαύρης κοινότητας στην Ν.Υ. με την αστυνομία, λόγω του ξυλοδαρμού από μπάτσους μέχρι θανάτου ενός δεκαεπτάχρονου μαύρου

Κουβαλώντας το φορτίο αυτών των αδυναμιών, οριοθετήθηκε και το κίνημα των writer (όπως και πολλά μουσικά κυρίως, κινήματα) παίρνοντας κατά τη δεκαετία του '90 - με τη βοήθεια των festivals, της προβολής των media, της δημοσιότητας και του

Ιντερνετ-χαρακτηριστικά παγκόσμιας κοινότητας. Μίας κοινότητας όμως, που συσπειρώθηκε όχι πάνω στην βάση της συνεύρεσης ατόμων, που χρησιμοποιούν το γκράφιτι σαν τρόπο για να εκφράσουν την εναντίωση στα τεκτανόμενα γύρω τους, αλλά πάνω σε συνθήκες μοδοποίησης και επιλογής της χρήσης του σαν «τέχνη» και μόνο...:

Ο διαχωρισμός σε ανώνυμους writer και διάσημους καλλιτέχνες, η ανάδειξη

κάποιων από αυτούς σε «φίρμες» και γκουρού του Graff, η πρόσληψη καλλιτεχνών για γκράφιτι επί πληρωμή σε εμπορικά κέντρα, δημόσια κτίρια, γκαλερί, αίθουσες συναυλιών, μαγαζιά κ.α. είχε ως συνέπεια την

απομάκρυνση του γκράφιτι από τον φυσικό του χώρο: τον δρόμο. Η παραχώρηση δημόσιων χώρων από τους δήμους και κοινωνικούς φορείς

για 'βάφιμο' και η αποδοχή της κατάστασης αυτής από τους

περισσότερους writers, αφαιρέσεις κάθε έννοια παρανομίας,

απονευρώνοντας έτοις ένα μεγάλο μέρος της ουσίας του τρόπου αυτού.

Η υιοθέτηση της αισθητικής του από κόμματα και διαφημιστές, η δημιουργία μόδας με συγκεκριμένο στυλ ντυσίματος,

μαγαζιών με υλικά και αξεσουάρ για γκράφιτι, στέκια και κλαμπ όπου

συναντιούνται οι ομάδες κ.α. είναι τα σημεία που περιγράφουν την

κατάσταση του «κινήματος» σήμερα, παντού όπως και στην ελληνική πραγματικότητα. Η ταύτιση του GRAFF με το HIP-HOP κίνημα και η μεγάλη

έκρηξη της περιόδου '90-'95, χαρακτηρίζουν την κατάσταση στην Ελλάδα, με την

δημιουργία δεκάδων CREW (πληρωμάτων) και το «χτύπημα» πολλών graffiti στην

Αθηνά και σε αρκετές επαρχιακές πόλεις. Την περίοδο της έξαρσης του, οι βραδινές

εξορμήσεις, τα κυνηγήτα με τους μπάτσους, οι συλλήψεις ήταν συχνά φαινόμενα, με

καλά και δύσκολα (βαγόνια του ΟΣΕ, του Ηλεκτρικού) «χτυπήματα»,

διαδέχθηκε η σημερινή υποτονική πραγματικότητα.

Σημαντική, είναι η τάση αρκετών ομάδων, να αντιτίθενται και να απέχουν από τις λογικές εκφυλισμού και αφομοίωσης που έχουν επικρατήσει και αυτά είναι που «κρατάνε» ουσιαστικά την υπόθεση ζωντανή, χωρίς αωτόσο να έχουν δώσει

μέχρι στιγμής, μια κοινωνική-ανατρεπτική κατεύθυνση στη δράση τους.

Το ζήτημα αυτό όμως, καθώς και η αναφορά μας στη

γενικότερη εικόνα που έχει παρουσιάσει το Graff στην Ελλάδα,

είναι τα θέματα που θα μας απασχολήσουν στο 2ο μέρος αυτού του κειμένου.

Υπνοβατώντας

σε

ΕΜΠΟΡΙΚΑ

ΚΕΝΤΡΑ

«Οι καταναλωτές είναι η μεγαλύτερη περιουσία μας και εμείς θα τους αδημάτουμε σε νέους δρόμους για εμπορεύματα και υπηρεσίες»

(Mike Kelly στέλεχος της απονίκα on line)

Δεν πρόκειται για μία -από κακηγένειη ταχύτητα ή άγνοια- καταστροφή γηποτ των βασικών κανόνων της πολιτικής οικονομίας, που θέλει ν' αντικαταστούνται ή ν' αντιστρέψει το κλασικό σχήμα παραγωγός-προϊόντων- καταναλωτής. Στα λόγια αυτού του τυχαίου μεγαλογύρα συμπτωμάτων και αποτυπώνεται ολόληπτη η φιλοσοφία του εμπορεύματος. Η φιλοσοφία δηλαδή όχι μιας απλής διαχείρισης και κεφαλαιοποίησης αντικεμένων αλλά διαχείρισης και κεφαλαιοποίησης έμφυγων προσδοκιών, επιθυμιών και αναγκών. Η κατασκευή εντέλειον ενός αδιαχώριστου άνθρωπου-εμπόρευμα παρόλη την ξεκάθαρη - ως προς την κατεύθυνση τους- κίνησης των κυριαρχητικών προσταγών, η διαχείριση του ανθρώπου-εμπόρευμα αρκεί να είναι διαχρονική, για να είναι και αποτελεσματική. Οι νέες οδηγίες χρήσης του σε κακή περίπτωση δεν τον θέλουν κραταγέλα παραδομένο σε ώμους προστακτικές της βιτρίνας. Άλλα μονίμια ανακανοπότιστα (σε βαθμό ίδιας που να μπορεί να ξεχωρίσει και να κρίνει τις παρεκτροπές του), ενεργητικό και συμμετοχικό, να μπορεί τελικά να υπερασπίζεται και ν' ανατίθεται τη μοναδικότητά του μέσα από τη μαζικότητα των διατάξεων.

Ο ολοκληρωτισμός του εμπορεύματος, των ρόλων και των σχέσεων που καθιερώνει, πρέπει διαρκώς ν' αμφισβητείται από τα ίδια τα διευθυντήρια παραγωγής του, να αφιερωθεί στο τέλος-τέλος από την δημοκρατία της κατανάλωσης και τη ρητορεία μιας υπόφορτης «ουτοπίας» που την συντροφεύει. Η εξέλιξη των δομών της κυριαρχίας εξέλλου, την κάνει να μην μπορεί ν' αποδεχτεί ανοιχτά, ούτε τον ολοκληρωτισμό, ούτε πολύ περισσότερο μια ποιότητα υπηρέων και διανθρώπων σχέσεων όντων όρων παραδομένων, αφού κάτι τέτοιο θα αντιτεθόταν στις ζέλες που νομιμοποιούν την κυριαρχία κοινωνικά. Η λογική του «κοινωνικού συμβολαίου», της «κοινωνικής συνάντησης», δεν είναι όροι που απορρίνει ξερά και μόνο την πολιτική διαχείριση, αλλά απλώνεται σε όλο το χώρο και χρόνο του κοινωνικού πεδίου. Τα υπόδοιπλα θα τ' αναλάβει η σαγηνή της βιτρίνας.

Ο «ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ» ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΙΤΡΙΝΑΣ

Η βιτρίνα (όπως και η διαφήμιση) έχει πάψει να αποτελεί ενιαίο βοηθητικό υποστηριγμό του εμπορεύματος, ένας είδος ρεκλάμας που απλά εκθέτει την ύποτα χρηματοποίησή του στα μέτα των περαστικών. Αποτελεί τέλον μια βασική του προϋπόθεση να αυτό όχι γιατί χωρίς την βιτρίνα, το πρόϊόν θα έμενε όγκυστο και αδύντεο όροι και μήτε επικερδές για τ' αρετακά του. Η βιτρίνα είναι ο χώρος που το εμπόρευμα έχει την ύποτα ειδική λειτουργικότητά του και μετουσιώνεται σε σημείο της καθημερινής ζωής, που θέλει να χαρακτηρίσει όχι το ίδιο το πρόϊόν αλλά τους επίδορους κατόχους του. Το εμπόρευμα (αυτόπτηνο θέλοντας να είναι κάτι παραπόνων από ένα αντικεμένο πεζής αγοραστικότητας θέλει να είναι πρωταρχικά κάτι που πρέπει να το αποκτήσεις έστω και μ' ένα λόγγημα ή ένα φρεγαλέο βλέμμα. Πρέπει εν ολέσσιν ν' αρχικούσει από τον κάτοχο του πέρα από τις οδηγίες χρήσης. Γι' αυτό και πάζει (και προκαλεί την παρεγγελία ανακάλυψή του) με τα χρώματα, τα σχήματα, τη γραμμή, τη μηριάνη, τη σταλινότητα, το λόγο του (αυτόν της διαφήμισης του παρουσιαστή), εγγράφει τα αντικρουόμενα γεύσεις και προτυπώσεις για να είναι διάρκεις επιθυμητοί και προστάτες, αλλά και διάρκεις περηγή ανακανοπότιστου, που θα

διαπλένουμε μέσα σε αυτήν την διευθέτηση και την τάξη (ή έστω την επιμελητική απεξία) της έκθεσης των προϊόντων σε ράβια, βιτρίνες και προθήκες, δεν είναι τη ίδια η διευθέτηση και έκθεση της Τάξης σε όλες τις κοινωνικές της προεκτάσεις.

Παράλληλα μέσα σε όλα αυτά τα συσσωρευμένα και λαμπερό αντικείμενα της βιτρίνας υπάρχει ένας ακινητοποιημένος κοινωνικός χρόνος. Δεν είναι μόνο το εμπόρευμα παγύνει το χρόνο και καταργεί με τη λάμψη του την φρεσκάτηση της καθιστώντας την υπόστασή του όχρον και αναλλοίωτη. Βίντα ότι ταυτόροντα συσσώρευση αυτή των αντικεμένων στη βιτρίνα προσποείται μια δυνητική αρνιά, μια μαγευτική άρνηση της έλλειψης μιας καταναλωτικής φευδαρισθητού αυτού που ο ιστορικός-πραγματικός χρόνος που ο καθένας βίνει, υπολείπεται, εξουβεύνεται, και ανέγεται στο διαρκές παρόν των εκθεμάτων, που ήταν «φυσικά» πάντα εκεί, αποκομιδένα από μάθη χρονικό καθορισμό τους, από κάθε κοινωνική διαδικασία ή παραγωγής τους. Τα πάντα έχουν προβλεφθεί. Ο κοινωνικός χρόνος λειτουργεί ωρίριο καταστημάτων.

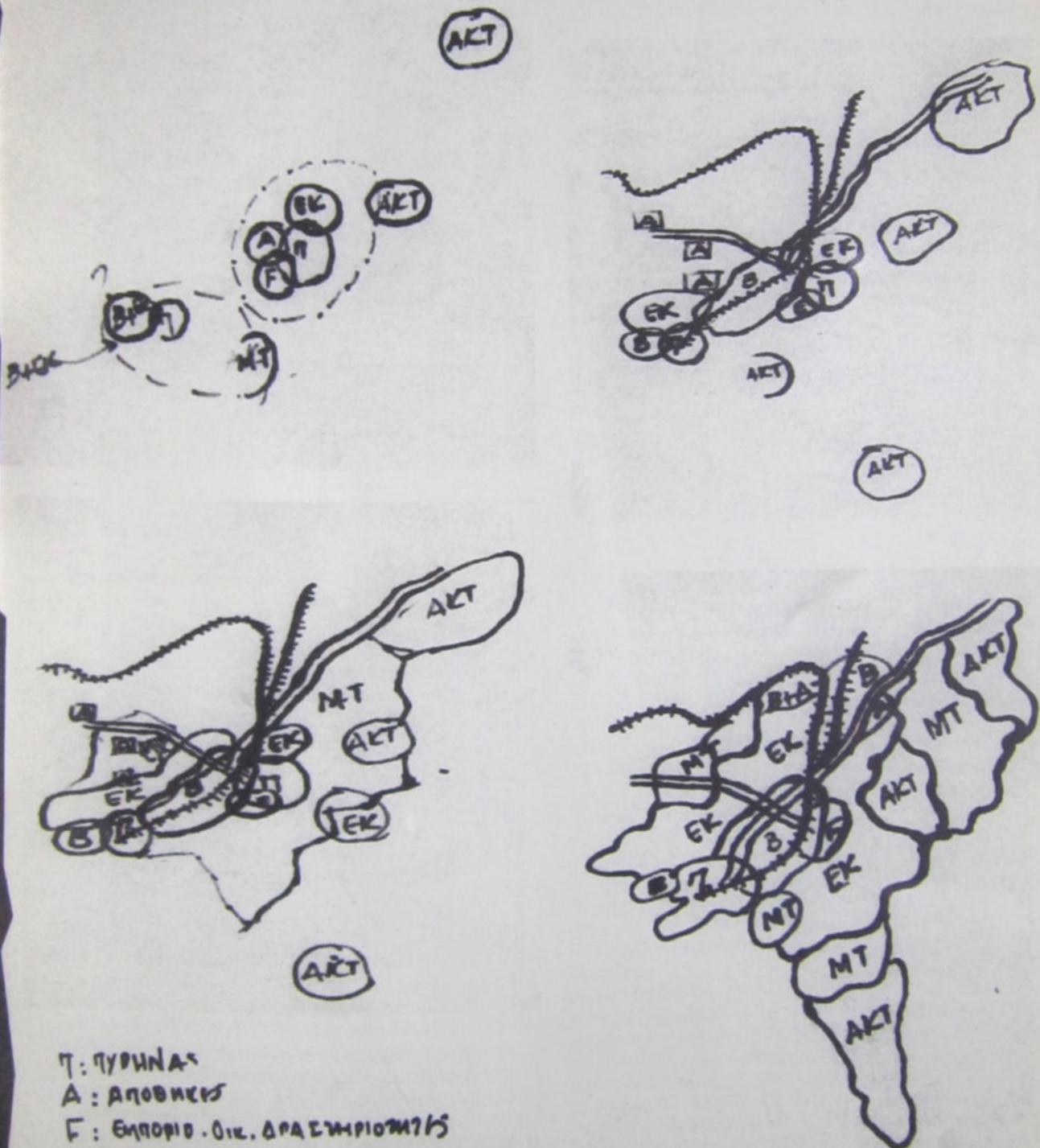
«Δεν θα μπορούσε ένα εμπορικό κέντρο να χωριστεί σε «χώρες» (lands), καθέμαται δικά της ιδιαίτερη μορφή; Φανταστείτε ένα κέντρο χωρισμένο σε ιδιαίτερους» ριστούς χώρους με κοντά σημεία, ο καθένας με τ' ονόμα του και τα δικά του απαρτήτη. Η «προρούπολη» θα ήταν μία φαντασία ειδύν διατροφής ποτών και εμπορευμάτων γεύσης. Η «απολαυσούπολη» θα μπορούσε να συνδιάζει τα hi-fi και γράφτετ με πομπήματα, πούρα και σοκολάτες. Η «χαζούπολη» θα ήταν ένας τόπος γεμάτος με πανίδια και διασκεδαστικά δύρα. (τελεχος αργιλήκης εταφίας εμπορικών κέντρων)

Δεν είναι ξεμάθαρο αν ο (άλλος τυχαίος) μεγαλογύρας βρίσκεται σε κατάσταση «θημιουργικού» παροξυσμού. Σε κακά περίπτωση πάντας δεν μπλέει στην ξερή γλώσσα οικονομικών όρων (πόσα περισσότερα μπορεί να κερδίσει ο αντίτικος μου) και κυριότερα δεν παλινκεύει ανάμεσα σε μια κινητή μεγαλοπρέπεια της εμπορεύματων και την αντίστοιχη μικρότητα του καταναλωτή. Απλά φαντασιώνει στην ίδια σε ανοιχτό χώρου φαντασματογραφικού που το εμπόρευμα δεν αντιτελεί την μεγαλοπρέπεια του μέσα από την ταύτισή του με τις έμφυγες προσδοκίες των καταναλωτών του. Η νομοτέλεια του εμπορεύματος. Η «ανθρωποποίησή» του μέσα από την προ-μπούποτη ανάθετη ανθρώπινου.

Οι χώροι κατανάλωσης που στήνονται όλοι και πιο σχεδιασμένοι στον κόσμο της πόλης (από τους υπερ-χώρους, τα γιγαντιαία σούπερ-μάρκετ και τους αλέντες πολιτισμούς και αναβαθμισμένους πεζόδρομους), είναι η πύκνωση του μαθήματος της εμπορευματικής κοινωνίας, απόλυτα ενιαριμονέμους με τις παραληπτικές συνασπώσεις του μεγαλογύρα. Μεγαλόπρεποι ή «προστούς», εξεπειπμένοι ή απλά ανακαλύπτες ή ανακάλυψης οι καθιδύτες ένα «γαλάτινο» οικιακό περιβάλλον, επιταχυνόμενοι ή επιμελημένοι και στοληγμένοι παραδοσιακοί, αποτελούν ένα σκάπτον το no man's land της κυριαρχίας. Ένας χώρος δηλαδή που πρέπει να ομειλούνται σύμφωνα με τις προσταστικές της βιτρίνας. «Ανοιγός» μόνο σε συγκεκριμένες συμπεριφορές και ταυτότητες (αυτές είναι πινεοβιτικού ή θραυσματικού καταναλωτή), συντάχτη εγχρυσός σε ότι μπορεί να λειτουργήσει τη λάμψη των προϊόντων. Δεν είναι άλλωστε τυχαία, η όλη και τόσο διαρκεία παρουσία νταβίδων, μπάτων, σεκουριτάδων και καμεύρων.

Τα αφεντικά γιωρίζουν καλά ότι μόνο η λάμψη δεν τείθει, ότι κακιά βιτρίνες δεν είναι άθραυστες, κανένα εμπόρευμα πυρίζει.

σημειώσεις για την πολεοδομική χειραγώγηση
και την αναπτυξιακή δημαγωγία από το κέντρο
έως την βορειοδυτική περιφέρεια της πόλης

Π: ΠΥΡΗΝΑΣ

Α: ΑΠΟΒΙΝΕΣ

Γ: ΕΜΠΟΡΙΟ. ΟΙΚ. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

ΕΚ: ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΤ. ΣΑΤΑΤΩΝ

ΑΚΤ: ΑΝΟΙΣΙΕΣ ΚΟΝΕΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΙΣ

ΜΤ: ΜΙΣΗΣΙ ΤΑΞΕΙΣ

Β: ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

πρόχειρη ταξική φυχογεωγραφική προσέγγιση
της μητροπολιτικής επέκτασης της Αθήνας

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΑΤΡΕΥΕΙ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

Η ιστορία του είναι χαραγμένη πάνω σ' αυτές με κάθε τρόπο όπως και η ιστορία τους χαράχτηκε απ' αυτόν με κάθε τρόπο. Τις βρήκε σε άθλια κατάσταση, λίγες, σχεδόν μόνο παραθαλάσσιες στην ομηρία των αυτοχρατορικών συμπλεγμάτων. Τις πλήθυνε, τις μεγάλωσε, τις άπλωσε στις ενδοχώρες: φευτοφανταχτερές απέναντι στις ταπεινές προσδοκίες του επαρχιατισμού, τις έκανε μοιραίες μαϊτρέσες του κομπασμού του. Ακόμη και σήμερα, την εποχή του αστικού κορεσμού, μηχανεύεται τα καινούργια του εξουσιαστικά πειράματα, σχεδιάζει τις καινούργιες του προσδοκίες σχεδόν πάντα πάνω στον ίδιο πυρήνα των ίδιων του επιλογών: τις μητροπόλεις. Αφού έχει κατοχυρώσει την απόλυτη κυριαρχία του στο ανθρώπινο και το φυσικό περιβάλλον μπορεί να ξαναφτιάχνει το σύνολο του χώρου σαν το δικό του σκηνικό.

Ροές, μεταφορές, κυκλοφορία είναι μερικές μόνο από τις λέξεις που αποτυπώνουν μια πλευρά από τις καινούργιες συνιστώσες του χωρικού στηνικού, του επίκαιρου πειράματος της εξουσίας σε μια φρενοβλαβή σχέση με την κινητικότητα: "Οι ροές ως μορφές κίνησης, η εναπόθεση και η κατανομή των ροών, οι αλλαγές στα συστήματα μεταφορών δεν συσχετίζονται μόνο με σημαντικές αναδιαρθρώσεις του αστικού περιβάλλοντος, αλλά και οδηγούν σε σχηματοποίησης δυναμικές, μεταβατικές, που τείνουν να αντικαταστήσουν τις πιο στατικές..." (Γ. Συμεοφορδής, αρχιτέκτονας, το Βήμα, 2000). Η στατικότητα, όπως επίσης και η βραδύτητα, εμφανίζονται σαν τα οπισθοδρομικά εμπόδια μιας νέας αντίληψης για την "ανάπτυξη" και την "πρόοδο". Η παραδοσιακή διαδικασία "οικειοποίησης" του περιβάλλοντος των πόλεων από τον καπιταλισμό δεν είναι απαραίτητο να αλλάξει στην ουσία και την δομή της, αλλά στην ταχύτητα, τις κατευθύνσεις και την ασφάλεια της.

Την παραδοσιακή καπιταλιστική διαδικασία μας περιγράφει εκπαιδευτικό εγχειρίδιο του πανεπιστήμιου της Θεσσαλονίκης: "Η κίνηση του κεφαλαίου για κέρδος είναι στενά δεμένη με την εκλογή επενδύσης και χωροθέτησης. Οι αποφάσεις που παίρνονται για τη χωροθέτηση και οι αποφάσεις για επενδύσεις πρέπει να θεωρούνται κοινές, μια και κάθε χωροθέτικη απόφαση προϋποθέτει και μια ανάλογη επενδύση σε σταθερό κεφάλαιο και κάθε επενδυτική απόφαση έχει σαν επαχόλου μια ανάλογη απόφαση χωροθέτησης ή μετατροπή του φυσικού χώρου (R. Walker, M. Storper, 1981). Η μητροπολιτική συγκέντρωση των επενδύσεων-χωροθέτησεων της παραγωγής καθορίζεται από τη λογική του κέρδους και της επάρκειας των γενικών συνθηκών παραγωγής και ακολουθείται από τον αποκαλούμενο τριτογενή ή λειτουργίες υπηρεσιών που αναφέρονται στην κυκλοφορία (χρήμα, εμπορικές ανταλλαγές, μεταφορές, πληροφόρηση), στη διαχείριση και στην αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης (σχολεία, νοσοκομεία, κοινωνικές υπηρεσίες)" (Κομνηνός, Σεφερτζή, 1984).

Οι νέες κοινωνικές, οικονομικές, τεχνολογικές και πολιτικές συνθήκες έρχονται να εμπλουτίσουν αυτήν ακριβώς τη δομή της σχέσης του κεφαλαίου -και- με τον μητροπολιτικό χώρο. Δεν υπάρχει ωστόσο, ένα σαφές και προκαθορισμένο σχέδιο εξέλιξης αυτής της δομής. Εξάλλου, ποτέ ο καπιταλισμός δεν περιοριζόταν στη μονολιθικότητα των επιλογών του αλλά στην αφομοίωση κάθε δυναμικής από την ποικιλία των "επιτυχημένων" σχετικών πειραμάτων. Άλλος ιερέας του κέρδους και της ανάπτυξης βλέπει αποτελεσματικό ένα είδος συγκεντρωτισμού: "Θεωρώ απαραίτητη τη χωροταξική συγκέντρωση ομοιοιών επιχειρήσεων. Η συγκέντρωση αυτή επηρεάζει θετικά τρεις μεγάλους άξονες: ενισχύει την παραγωγή κότητα των εταιριών που συμμετέχουν/ενισχύει τους νεωτερισμούς και την παραγωγή άνθλων υπεραξιών/ ευνοεί την έρευση νέων επιχειρήσεων και παρέχει την ευκαιρία διεξοδικής και πλούσιας ειδικής πληροφόρησης, η οποία στη συνέχεια μετατρέπεται σε γνώση" (Μάκιλ Πόρτερ, από τους με-

γάλους γκουρού της οικονομίας των επιχειρήσεων, Γενάρης 2001). Άλλος -εγχώριος- αντίστοιχος ιερέας βλέπει την κατάργηση κάθε συγκεντρωτισμού ομοιοιών δραστηριοτήτων σαν την μοναδική "διεξοδική" πολεοδομική προσποτική: "Νομίζω ότι η εξέλιξη της τεχνολογίας, η διεθνοποίηση της παραγωγικής διαδικασίας στο έπακρο, η ανάγκη ανταγωνιστικότητας των ελληνικών επιχειρήσεων, η αλλαγή και της πολεοδομικής αντιληφής δηλαδή των ζωνών και η υιοθέτηση της πολυφωνικής πόλης, όπου συνυπάρχουν η μεταποίηση, οι υπηρεσίες, η κατοικία, η αναψυχή, το εμπόριο αρχούν" (Κ. Λιάσκας, πρόεδρος του Τεχνικού Επιμελητηρίου της Ελλάδας, 1999).

Στην Αθήνα των ημερών μας, η σχέση της πόλης και των ανθρώπων της φαίνεται πως σώνει και ντε έχει φτάσει σε έναν κορεσμό. "Όλα αλλάζουν" κι αυτή η πόλη μοιάζει να καθυστερεί, να αδρανεί, να αδιαφορεί για τις εξελίξεις ενώ οι αρμόδιοι "ειδικοί" ωρύνονται για την τριτοχοσμική της συμπεριφορά: "...η Αθήνα επεκτείνεται σωρεύοντας οικονομικές δραστηριότητες και κατοίκους. Οι στόχοι, οι κατευθύνσεις του ΡΣΑ του '85 εγκαταλείπονται. Ένα νέο όραμα διαμορφώνεται και είναι:

- η ενίσχυση και παραγωγική εξειδίκευση της Αθήνας με σκοπό την κατάκτηση μιας ευδιάκριτης ταυτότητας και την ένταξη της σε θεματικά ή χωρικά δίκτυα των μητροπολιτικών κέντρων της Ευρώπης, της Μεσογείου και των Βαλκανίων
- η δημιουργία ανταγωνιστικού οικονομικού περιβάλλοντος για έλξη διεθνών και ελληνικών επενδύσεων σε τομείς αιχμής
- η άρση των μέτρων προστατευτισμού και η ενθάρρυνση του ελεύθερου ανταγωνισμού που θα επιταχύνει τον σχηματισμό κεφαλαίου εφόσον επιλυθούν τα ζητήματα της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων και του κόστους εργασίας

Το όραμα δεν ήταν ποτέ πιο καθαρό. Άλλωστε ο εφεδρικός στρατός εργασίας υπάρχει: ο μισός πληθυσμός της χώρας έχει ήδη συσσωρευτεί στη Αττική... (Πάνος Τότσικας, αρχιτέκτονας-πολεοδόμος, το Βήμα, 1999).

ΜΟΝΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Το κράτος σε όλες αυτές τις εξελίξεις δεν μπορεί παρά να έχει τον κύριο λόγο. Την υπόθεση της πολεοδομίας την θεωρούσε ανέκαθεν πολύ σοβαρή υπόθεση για να την διαπραγματεύεται με κάθε άλλον πέρα από τον σκληρό του διαχειριστικό και διοικητικό πυρήνα: "...το Συμβούλιο της Επικρατείας με απόφαση του που φέρνει τον αριθμό 2317/199 (Ε' Τμήμα) έχρινε ότι και ο δημοτικές αρχές δεν μπορούν νομίμως να λαμβάνουν αποφάσεις για επεκτάσεις, τροποποιήσεις και άλλες μεταβολές των πολεοδομικών σχεδίων. Οι δημοτικοί άρχοντες -σύμφωνα με την απόφαση- δεν έχουν λόγο σε θέματα πολεοδομίας και χωροταξίας, αφού οι αρμοδιότητες αυτές ανήκουν μόνο στο κράτος...
...στο εξής καμία απόφαση για πολεοδομικά και χωροταξικά

θέματα δεν μπορεί να ληφθεί από δημάρχους και δημοτικά συμβούλια. Η απόφαση του ΣτΕ έδειξε τον δρόμο και της νομιμότητας και της παρανομίας." (Το Βήμα, 11.7.99). Και τούτο διότι οι δημοτικοί άρχοντες δεν ανήκουν απαραίτητα στον σκληρό διαχειριστικό πυρήνα του κράτους αλλά τις περισσότερες φορές σε κόμματα που διεκδικούν αυτόν τον πυρήνα. Αυτό εμποδίζει την εφαρμογή ενός ενιαίου πολεοδομικού

σχεδίου που δεν πρέπει επ' ουδενί να αφήνεται στην μοίρα ενός άσχετου, τυχαίου ή επιτηδευμένου αντιπολιτευτικού πνεύματος κάθε τοπικού άρχοντα. Παρενθετικά, ας προστεθεί εδώ ότι η παραπάνω απόφαση ακολούθησε μιαν άνευ προηγουμένου επίθεση του κατεστημένου τύπου επί έναν σχεδόν μήνα για ατασθαλίες των δημάρχων σε θέματα πολεοδομίας, οι οποίες μετά την απόφαση εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο της επικαιρότητας (Ιούνιος 1999).

Παραπέρα, στο οικουμενικό οικονομικό και πολιτικό μεταβατικό στάδιο της τελευταίας δεκαετίας η προσαρμοστικότητα των κρατικών κατευθύνσεων είναι καταρχήν επιτυχημένη. Σε επιμέρους καπιταλιστικές απαιτήσεις του πολεοδομικού εκσυγχρονιστικού σχεδίου αποδεικνύεται αποφασισμένη: "Η αύξηση της κινητικότητας στις πόλεις παραδόξως μειώνει την προσπελασμότητα τους λόγω της συμφόρησης που δημιουργείται. Δεδομένου ότι η προσπελασμότητα αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο της ποιότητας ζωής, του περιβάλλοντος και της οικονομικής βιωσιμότητας, πρέπει να πρωθθεί διαμέσου πολιτικών εγκατάστασης στο πλαίσιο του σχεδιασμού χρήσης γης και των μεταφορών" (Σχέδιο Ανάπτυξης του Κοινοτικού Χώρου, ΥΠΕΧΩΔΕ, 2000) ή "είναι γνωστό σήμερα ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα το οποίο έχουν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις στην μεταποληση, είναι το να έχουν χώρους, όπου απρόσκοπτα θα μπορούν να ασκούν τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες..." (Κ. Ντηνιακός, Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Ανάπτυξης, 1999).

Μην φανταστεί κανείς ότι πρόκειται για κρατικά σχέδια που είναι προς συνδιαλλαγή με "κοινωνικούς εταίρους", με αρμόδιους "ειδικούς" ή ακόμη περισσότερο -σε απολύτως καμία περιπτωση- με τους ίδιους τους ανθρώπους των περιοχών που θα "βιώσουν" την εφαρμογή τους. Πρόκειται για κρατικές εντολές που ακόμη και αυτοί που τις πραγματώνουν έχουν -αν έχουν- τον τελευταίο λόγο:

"Οι αρχιτέκτονες αντιμετωπίζονται ως ήρωες από τους οποίους οι άνθρωποι αναμένουν πολλά. Πέρα δώρως από τις φαντασίες του καθενός υπάρχει ένα αόρατο σύστημα δομών που υπαγορεύει τι μπορεί να γίνει και τι όχι" (Ρεμ Κούχλας, ολλανδός αρχιτέκτονας και συγγραφέας, διευθύνει τα δύο γραφεία του Office Metropolitan Architecture στο Ρότερνταμ και στο Λονδίνο, εποιμάζει ένα οικιστικό σχέδιο στην Κίνα στο οποίο θα συμπεριληφθούν εκατομμύρια άνθρωποι, διδάσκει στο πανεπιστήμιο Χάρβαρντ και συντονίζει μια πολεοδομική μελέτη για την Αφρική, 1999)

"Οι συγκοινωνιολόγοι είναι οι πιανίστες που καλούνται να παίξουν ένα κομμάτι που έχει προεπιλεγεί από άλλους" (Ι. Γκόλιας, συγκοινωνιολόγος, αναπληρωτής καθηγητής στο ΕΜΠ, 1999)

"Ας μην ξεχνάμε ότι οι αρχιτέκτονες στην Αθήνα, και όχι μόνο στην Αθήνα, είναι υπεύθυνοι για το 1-2% του συνολικά πραγματοποιημένου έργου. Είναι πλεονασμός να τονίσουμε ότι οι πολιτικοί και οι νομοθέτες σχεδιάζουν τον χώρο, όχι οι αρχιτέκτονες". (Α. Γιακουμάτος, διευθυντής του Ελληνικού Ινστιτούτου Αρχιτεκτονικής, 2000)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Η ύπαρξη του κράτους βασίζεται στην ίδια του την κοινωνική νομιμοποίηση. Πρέπει η κοινωνία να πείθεται διαρκώς για την χρησιμότητα του αλλά και για την αναγκαιότητα αποδοχής των αποφάσεων του. Ειδάλλως, κανένα μέγεθος επιβολής, κανένα όπλο δεν θα μπορέσει να σταματήσει τη δυναμική μιας γενικευμένης κοινωνικής άρνησης. Βασική συνιστώσα για την συντήρηση του καθεστώτος είναι η κοινωνική συναίνεση. Κι αν η κοινωνική συναίνεση αποτελεί χυρίαρχη βασική συνιστώσα για την ίδια την κρατική πολιτική οργάνωση της κοινωνίας, δεν θα μπορούσε να μην αποτελεί βασική συνιστώσα για τις επικείμερους πολιτικές της εφαρμογές.

Ακόμη και για να ξανασχεδιαστεί το σύνολο της πόλης σαν ένα ακόμη νέο σχηματικό του καπιταλισμού, θα πρέπει ο πληθυσμός να έχει πειστεί για την χρησιμότητα αυτής της αλλαγής. Θα πρέπει να πείθονται οι κάτοικοι διαρκώς ότι κάθε αλλαγή στο σχέδιο της πόλης αφορά αυτούς κι όχι την αναγκαιότητα επαναδιευθέτησης του χώρου για την εξυπηρέτηση των καινούργιων αναγκών της χυριαρχίας. Έτσι κι αλλιώς κάθε κοινωνική κριτική σ' αυτού του είδους την επαναδιευθέτηση δεν μπορεί να ασκηθεί μια και πρέπει να εγκαλέσει το χύρος μιας εξειδικευμένης γνώσης κι ενός εκτεταμένου κεντρικού σχεδιασμού -που υπερβαίνει κατά πολύ ένα απλό αρχιτεκτονικό σχέδιο και- που ανήκει στις ενεργές δυνάμεις του καθεστώτος. Ο αρμόδιος πανεπιστημιακός παντοφλοφόρος είναι σαφής:

"Ακρογνωτιάς λίθος της στρατηγικής εκσυγχρονισμού του αστικού σχεδίου είναι η συνάρθρωση της δράσης ιδιωτικών και δημόσιων φορέων, η τοπική συνοχή και οι διαρκείς συμβιβασμοί των κοινωνικών δυνάμεων της πόλης..." (Κομνηνός, 1993)

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥ

Την εποχή που η εργατική τάξη έχει εξαφανιστεί από την χυριαρχη γλώσσα και τις εικόνες της, την εποχή που η πολλαπλή διαβάθμιση των κοινωνικών ομάδων, όπως έχει διαμορφωθεί από την στρατηγική του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού, θέλει να διαιρέσει μέχρις αφανισμού το κοινό βίωμα της αλώβητης εκμετάλλευσης και καταπίεσης τους, την εποχή αυτή εμφανίζεται η έννοια του πολίτη. Του πολίτη που ένα ανακανισμένο του χαρακτηριστικό είναι και κάτοικος: ένας κάτοικος που πρέπει να χάσει την επαφή του με τον δημόσιο χώρο, πρέπει να συναίνεσει στην "ανικανότητα" του να κρίνει και να ελέγχει κάθε σχετικό σχεδιασμό που τον αφορά. Τα κτίρια αντανακλούν θέσεις στην έξουσιαστηκή ιεραρχία: το χυριαρχικό ζητούμενο και για την κατοικία είναι να ακολουθεί κάθε εξέλιξη της πιο λεπτής διαβάθμισης της κοινωνικής ιεραρχίας και να την εντάσσει με άμεση υλική αντιστοιχία στον κώδικα της ιεραρχίας.

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΜΟΝΟ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΤΟΠΩΝ

Το καπιταλιστικό πείραμα σε σχέση με την χωροταξία πρέπει να πρωθθεί με ταχείς ρυθμούς, όπως αρμόδιες και στους ρυθμούς της δομικής κοινωνικής αλλαγής και της "αναπτυσσόμενης οικονομίας". Εάν ο μοντερνισμός (περίπου από τα

μέσα του 17ου αιώνα έως τον Β' παγκόσμιο πόλεμο) αντιστοιχούσε στην εξέλιξη του πνεύματος της πολεοδομίας, τον μεταμοντερνισμό δεν μπορεί πάρα να τον ακολουθεί και η μεταπολεοδομία: "Η μεταπολεοδομία αναφέρεται σε μια πολιτισμική συνθήκη στην οποία το πρόστιο, η εμπορική γραμμική ανάπτυξη και το αστικό κέντρο αποτελούν μια σειρά αδιαχώριστων νοητικών κατασκευών...Το ανθρώπινο σώμα κινείται με έκπληξη, αλλά δίχως σοκ μπροστά στη συνεχή επανάληψη του ίδιου, στη συνεχή κίνηση μέσα από ήδη εξαφανισμένα κατώφλια, που αφήνουν μόνο ίχνη της προηγούμενης κατάστασης τους ως τόπων" (A. Vidler, *The Architecture Uncanny Essays in the modern unhomely*, 1992). Και εάν θέλετε ένα ακόμη πιο λαμπρό παράδειγμα της σύγχρονης κουλούρας και της ενδεχόμενης χωροταξικής της αντανάκλασης: "Η ταχύτητα με την οποία ολοκληρώνεται η μεταβατική περίοδος και η ένταση με την οποία πρέπει να διαπεράσει στην προσωπικότητα απαιτούν την μεγαλύτερη δυνατή ευελιξία στη συμπεριφορά και σταθερότητα στην προσωπικότητα. Η ιδεολογία, ο προφορικός λόγος μερικές φορές, οι συνήθειες διατροφής και οι προτιμήσεις στη διακόσμηση οφείλουν να ανανεώνονται σχεδόν ακαριαία και χωρίς την αναζήτηση αλάνθαστων οδηγιών ως προς τη σάση που πρέπει να υιοθετηθεί" (ομάδα αμερικάνων συγχοινωνιόλογών, απόσπασμα από το προφητικό βιβλίο "το σοκ του μέλλοντος", A. Tόφλερ, 1972). Εδώ, μπορεί να υπάρχει μια έμμεση αναφορά στον χώρο με τις προτιμήσεις για την διακόσμηση, αλλά με δεδομένη την περίοδο που γράφτηκαν αυτές οι διαπιστώσεις μπορούμε να κάνουμε εύκολα δύο χρήσιμες αναγωγές: ότι ο τρόπος που οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τον εσωτερικό χώρο δεν μπορεί πάρα να σχετίζεται άμεσα με τον δημόσιο και ότι μπορούμε να αντιληφθούμε σήμερα περισσότερο από όλοτε την απαίτηση για ακαριαία ανανέωση και την παραίτηση από αλάνθαστες οδηγίες για σάσεις που πρέπει να υιοθετηθούν σε σχέση με όλα, πλέον.

Αναφερθήκαμε σε παραπάνω σελίδα στις προσδοκίες των "ειδικών" από την Αθήνα του μέλλοντος. Η μητρόπολη πρέπει να αλλάξει και το σενάριο-πανάκεια στο οποίο ήδη γίνονται σχετικές αναφορές φαίνεται να έχει προτιμηθεί σαν η πιο άμεση και ρεαλιστική εκδοχή τα τελευταία χρόνια: "Ο σχεδιασμός πολύ-λειτουργικών κέντρων είναι μέσα στις δυνατότητες της αρχιτεκτονικής και οικοδομικής τεχνολογίας. Το μέγεθος της κοινότητας δεν μπορεί, και ίσως ούτε πρέπει, να υπολογιστεί ειδικά επειδή οι νέες τεχνολογίες επιτέρευτων σημαντικές διαφοροποιήσεις μεγεθών. Όλες οι τάσεις θα τονίσουν ακόμη περισσότερο τις τάσεις αποκέντρωσης. Η απασχόληση στη βιομηχανία θα συνεχίσει να μειώνεται όχι μόνο στο κέντρο των αστικών συγκροτημάτων. Η απασχόληση στις παραδοσιακές υπηρεσίες θα μειωθεί στο κέντρο και θα σταθεροποιηθεί, ή θα αυξηθεί, σε άλλα σημεία. Η απασχόληση στις λειτουργίες Ελέγχου και Επεξεργασίας Πληροφοριών (ΛΕΕΠ), που ήταν ιδιαίτερα συγκεντρωμένη στο κέντρο, θα μειωθεί και θα αποκεντρωθεί. Παράλληλα η απασχόληση θα αυξάνεται σε περιοχές κοντά στις περιοχές κατοικίας, με εστία τα κέντρα πληροφορικής τεχνολογίας. Αυτά θα οδηγήσουν σε μείωση του κύκλου εργασιών του λιανικού εμπορίου στο κέντρο, θα αυξήσουν τη μη χρησιμοποιούμενη επιφάνεια γραφείων, που προγραμματίστηκε όταν οι ΛΕΕΠ επεκτείνονταν..." (Βενέρης, 1992)

Η ΠΟΛΥΔΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΕΜΜΟΝΗ

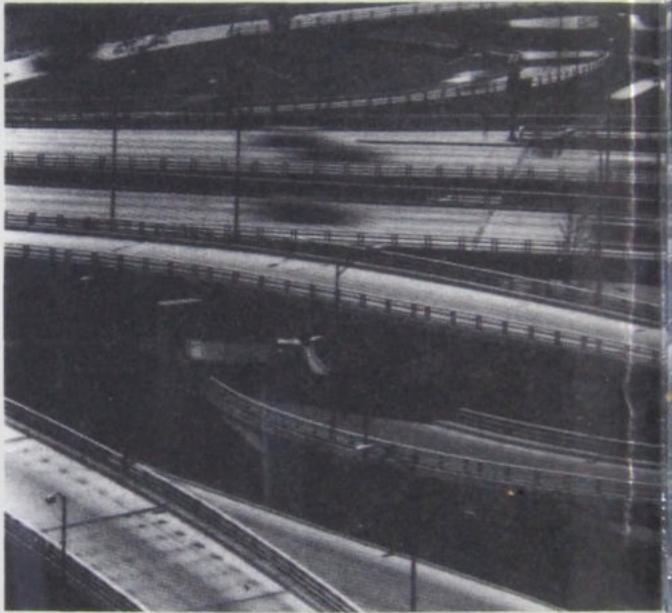
ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Δεν είναι τυχαίο ότι σύμφωνα με ομάδα "ειδικών" που παρουσίασαν μια μελέτη για την αδυναμία επεμβάσεων αστικής ανάπλασης το 1991 για λογαριασμό του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Δυτικής Αθήνας (ΑΣΔΑ): "η υποβάθμιση της Δ. Αθήνας εστιάζεται στην έλλειψη των κεντρικών λειτουργιών της περιοχής".

Στις απαιτήσεις για αναπτυξιακές επεμβάσεις οι διαδημοτι-

κές "πειραματικές προσπάθειες" έχουν αρχίσει να οργανώνονται για να απαντήσουν στα πλαίσια μιας ενιαίας πολιτικής:

"Το Αστικό πιλοτικό πρόγραμμα SWANS (Sustainable West Athens Novelty Scheme) έχει βασικό του στόχο να αναχάρει την εξάρτηση της περιοχής της Δ. Αθήνας από το κέντρο της Αθήνας και να ενισχύσει την κεντρικότητα των δημοτικών πυρήνων με σκοπό την παραπέρα οργάνωση και ανάπτυξη τους. Παράλληλα το έργο συχεύει στη δημιουργία μιας βιώσιμης δομής που θα αναβαθμίσει τη διαδικασία παραγωγής και θα προσφέρει ευκαιρίες απασχόλησης για τον τοπικό πληθυσμό και μάλιστα σε κεντρικούς πόλους της περιοχής, που θα είναι προσπελάσματος μέσω δημοσίων συγκοινωνιών. Οι Νέες Τεχνολογίες αποτελούν βασικό εργαλείο σε αυτή την προσπάθεια, ιδιαίτερη η τηλεματική και οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Αυτές οι καινοτομίες μπορούν να δώσουν την απαραίτητη πληροφόρηση για την πρόσβαση και την εκμετάλλευση αυτών των νέων ευκαιριών απασχόλησης και υπηρεσιών. Το SWANώ φιλοδοξεί να αναβαθμίσει τα διαδημοτικά κέντρα των Δήμων Αιγάλεω, Περιστερίου, και Αγίων Αναργύρων με σκοπό να προσελκύσει ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις και να κατευθύνει την ανάπτυξη της περιοχής προς μια ορθολογικότερη βάση". (Από την ηλεκτρονική διεύθυνση του ΑΣΔΑ)

Το σενάριο των πολυλειτουργικών κέντρων έρχεται λοιπόν (τέλη 1997 μέχρι Δεκέμβρη 2000) με τη βοήθεια του ευρωπαϊκού χρήματος (5.000.000 ευρώ αρχικά χωρίς τις μετέπειτα χρηματοδοτήσεις) να πάρει σάρκα και οστά στις περιοχές μας. Έρχεται ωστόσο, λιγάκι καθυστερημένα για τις αναπτυξιακές προσδοκίες των δημοτικών αρχόντων, μιας και έχει εφαρμοστεί και αλλού έχοντας αποτύχει παταγωδώς (αφήνοντας υποφύλες για τις αναπτυξιακές εμμονές των διορισμένων "ειδικών"): "Πρόκειται για το πρόγραμμα αντιμετώπισης της φτώχειας και της ανεργίας στο Δήμο Αργυρούπολης του Νομού Αττικής, μεταξύ των ετών 1989-93. Οι περισσότεροι πολίτες που έκαναν χρήση αυτής της νέας μορφής δημοτικής υπηρεσίας, την αντιμετώπισαν με παραδοσιακούς τρόπους. Έτσι, αντιμετώπισαν το καινοτόμο αυτό σύστημα σαν μια παραδοσιακή υπηρεσία πληροφοριών, πολλοί απλώς κατέθεταν τις αιτήσεις τους για εργασία, όπως άλλωστε έκαναν και στο παρελθόν. Η νέα τεχνολογία και οι διευρυμένες δυνατότητες πληροφόρησης που δίνει δεν κατανοήθηκαν και δεν τις εκμεταλλεύτηκαν σ' ολόκληρο το φάσμα των δυνατοτήτων τους. Οι επιχειρήσεις από την πλευρά τους εκμεταλλεύτηκαν μόνο εν μέρει τη νέα τεχνολογία, διατηρώντας την πρακτική του παρελθόντος, βρίσκοντας προσωπικό

μέσω γνωριμιών και αγγελιών σε εφημερίδες. Ερμήνευσαν τη νέα υπηρεσία ως "ένα σύστημα δικτύουσης της τοπικής πολιτικής και όχι ως ένα σύστημα υποστήριξης των επιχειρήσεων και των ανέργων". Αλλά και οι φορείς που συμμετείχαν στη δημιουργία της νέας υπηρεσίας την ερμήνευσαν με το δικό τους τρόπο. Οι φορείς που συγκρότησαν το Κέντρο του Δήμου (ΕΟΜΜΕΧ, ΟΑΕΔ, Δήμος Αργυρούπολης) είδαν την τεχνολογική καινοτομία ως μια εκσυγχρονιστική δραστηριότητα σε διάφορα κοινωνικά και πολιτικά περιβάλλοντα. Οι πολιτικές αρχές θέλησαν να χρησιμοποιήσουν την παραπάνω εικόνα στον στίβο του τοπικού πολιτικού αγώνα. Για τους διάφορους δημόσιους φορείς η εικόνα αυτή του εκσυγχρονισμού και της τεχνολογίας χρησιμοποιήθηκε για τη νομιμοποίηση και διατήρηση της θεσμικής τους θέσης. Για τους επιστήμονες και τους τεχνικούς, η εικόνα αυτή χρησιμοποιήθηκε για τη διατήρηση και βελτίωση της θέσης τους στον επιστημονικό και επαγγελματικό τους χώρο, μέσα από ένα καινοτόμο και πρότυπο έργο.

Συνοψίζοντας, θα μπορούσε να ειπωθεί πως η χρήση της νέας τεχνολογίας διατήρησε τις υπάρχουσες σχέσεις μεταξύ των ομάδων διαφορετικών συμφερόντων μέσα στο Δήμο, αντί να τις αναμορφώσει και να δώσει την ευκαιρία να αρθούν οι παραδοσιακές σχέσεις μεταξύ αυστηρά οριοθετημένων συμφερό-

ντων. Οι δομές και οι σχέσεις μέσα στην κοινότητα διατηρήθηκαν ως είχαν. Ένας λόγος για το παραπάνω αποτέλεσμα είναι ότι ο τεχνικός σχεδιασμός γίνεται από ειδικούς της πληροφορικής, οι οποίοι δεν λαμβάνουν πάντα υπόψη τους τις πραγματικές επικοινωνιακές ανάγκες που καλούνται να καλύψουν, παρά έχουν ως κριτήριο την τεχνική αρτιότητα της εφαρμογής που σχεδιάζουν. Οι λύσεις που προτείνουν πηγάζουν από δικές τους παραστάσεις για τη βελτίωση της επικοινωνίας και όχι από διαποτωμένες ανάγκες της τοπικής κοινωνίας. Αυτό είναι λογικό να συμβαίνει, τουλάχιστον στο βαθμό που οι τεχνολογικές λύσεις για την επικοινωνία και πληροφόρηση στην Ελλάδα στο επίπεδο της κοινότητας είναι πολύ πρόσφατο γεγονός και συνεπώς λείπει η απαραίτητη εμπειρία και τεχνογνωσία. (Σ. Χτούρης "Μεταβιομηχανική κοινωνία και η κοινωνία της πληροφορίας", 1997)

"Έχει κατανοηθεί λοιπόν ο τρόπος που οι πολίτες, οι επιχειρήσεις, οι αρμόδιοι φορείς, οι πολιτικές αρχές, οι επιστήμονες και οι τεχνικοί, οι ειδικοί της πληροφορικής δεν θέλησαν να προσεγγίσουν τις τεχνολογικές καινοτομίες για να πυροδοτήσουν τις υποτιθέμενες κοινωφελείς τους δυνατότητες. Και η ανυπαρξία βιούλησης έχει είηγηθεί με τέτοιο τρόπο που δεν αφήνονται περιθώρια για εκσυγχρονιστικές αισιοδοξίες.

ΤΑ ΦΑΣΤΦΟΥΝΤΑΔΙΚΑ ΚΑΙ Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΣΗΜΕΙΩΝ

Εν τω μεταξύ, το τοπίο στην δυτική Αθήνα, πέρα από τη νομοτέλεια της αποτυχίας των αναπτυξιακών (δια)δημοτικών πειραμάτων, αλλάζει με πρωτοβουλίες του κεφαλαίου που άγονται και φέρονται στη διαλεκτική τους σχέση με τον κεντρικό κρατικό πολεοδομικό σχεδιασμό: "Η απόσταση μεταξύ δύο σημείων είναι πια μια συνάρτηση του χρόνου. Ένα σημείο δεν μπορεί να ιδωθεί από μόνο του αντίθετα, αποτελεί μέρος ενός ή περισσότερων δικτύων -υλικών ή άνων- που συχνά ξεπερνούν τοπικά, κρατικά ή άλλα όρια. Η θέση του σημείου πάνω στο δίκτυο αποτελεί το ουσιαστικό χαρακτηριστικό του. Οι δυνατότητες πρόσβασης καθορίζουν τις διαφορές και τη σημασία ενός τόπου περισσότερο από κάθε άλλο στοιχείο. Πολύ πριν από τους πολλούς πολεοδόμους και τους πολιτικούς, τα Goody's και τα McDonald's, τα Continent και τα Ρίλιδων διατηρούν τους τρόπους ανάπτυξης της πόλης και τις νέες σημασίες που διαμορφώνονται. Ακολούθουν τα ιατρικά κέντρα και τα πολυυγχροτήματα κινηματογράφου... (Ι. Αίσωπος, Γ. Συμαιοφορίδης, αρχιτέκτονες, το Βήμα, 2000).

Αυτές οι διαπιστώσεις διαμορφώνουν και την νέα αντίληφη για την πραγματικότητα της πόλης. Διαβάζουμε: "Στις περιοχές αυτές μετακομίζουν οι μεγάλες και μικρότερες εμπορικές επιχειρήσεις και φίρμες. Οι υπάρχουσες μεγάλες βιομηχανίες κάνουν συνεχώς μεγάλες επενδύσεις εκσυγχρονισμού, με στόχο την βελτίωση των περιβαλλοντικών συνθηκών. Μεγάλες επιχειρήσεις στον χώρο της οικογενειακής διασκέδασης και αναψυχής έχουν βάλει ήδη μπροστά μεγαλεπίβολα σχέδια. Ονόματα-φίρμες αναζητούν εμπορικά κέντρα για να ανταγωνιστούν όσους είναι ήδη εκεί. Μικρές και μεγάλες τράπεζες έχουν ανοίξει υποκαταστήματα παντού. Σούπερμάρκετ ετοιμάζονται να κάνουν δυναμική παρουσία. Επικρατεί οργανομός.

Τι είναι όμως αυτό που έχει κάνει τις μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις να "εισβάλουν" στην Δ. Αθήνα; Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των επιχειρηματιών όσο και των δημάρχων της περιοχής υπάρχουν τρεις λόγοι:

Πρώτον, τα μεγάλα έργα υποδομής, ύφους 450 δις δρχ., που αλλάζουν την όψη της περιοχής και ειδικά ο νέος οδικός άξονας που θα ενώσει την Ελευσίνα με τα Σπάτα, αλλά και τη δυτική πλευρά της πόλης με την ανατολική.

Δεύτερον, ο πληθυσμός 2,5 εκατομμυρίων κατοίκων των μεγάλων δήμων της περιοχής από την πλευρά της δυτικής οχθής του ποταμού.

Τρίτον, η παρατήρηση των επιχειρηματιών ότι έχει αναβαθμιστεί το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων της περιοχής και "διφύων" πλέον για νέα πράγματα".

ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΠΟΥ ΘΑ ΞΕΠΕΡΑΣΤΕΙ, Ο ΑΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ, ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΩΡΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΦΥΓΟΥΝ ΚΑΙ Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ

Η περιοχή της Δυτικής Αθήνας άρχισε να κατοικείται ταυτόχρονα με την ανακήρυξη της Αθήνας σε πρωτεύουσα της Ελλάδας το 1833. Μέχρι τότε, η Αθήνα είχε μόλις 5.000 ανθρώπους που ζούσαν σε χαμόσπιτα. Ένα σημαντικό οικιστικό κύμα, που άλλαξε την κοινωνική και οικονομική ταυτότητα της περιοχής, συντέλεστηκε με τον ερχομό και την εγκατάσταση χιλιάδων προσφύγων μετά την καταστροφή στην Μ. Ασία το 1922. Η περιοχή άρχισε να χαρακτηρίζεται από την υποβάθμιση και την εξαθλίωση των κατοίκων της και με τα χαμηλά ενοίκια έγινε ο πρώτος και βολικότερος χώρος "υποδοχής" εσωτερικών μεταναστών σε όλη την διάρκεια της αστικοποίησης. Αξίζει να σημειωθεί ότι, ακόμη και τα τελευταία χρόνια, μεγάλα ρεύματα Ελλήνων που ζούσαν στην πρώην Σοβιετική Ένωση επιστρέφουν και εγκαθίστανται μόνιμα στην περιοχή της Δ. Αθήνας.

Τα χαμηλά ενοίκια δεν είναι μόνον απόρροια της χαμηλής ποιότητας των κτιρίων. Οι άνθρωποι που κατοικούν στην περιοχή της Δυτικής Αθήνας ανήκουν παραδοσιακά στις πιο φτωχές κοινωνικές και οικονομικές ομάδες σχεδόν ολόκληρης της χώρας κι αυτό δεν θα μπορούσε παρά να επιτρέπει στην κυριαρχία να επιβαρύνει με κάθε τρόπο τις συνθήκες ζωής: Θριάσιο Πεδίο από τα δυτικά, Ελαιώνας από τα ανατολικά, μια θανατηφόρα επιβάρυνση του περιβάλλοντος. Μέσα στα χρόνια, τίποτε δεν έχει αλλάξει όσον αφορά την πολιτική του καθεστώτος πέρα από την σταθερά γραμμική αυξητική επιβάρυνση των συνθηκών. Οι ομολογίες και τα παραδείγματα συναγωνίζονται στο θράσος:

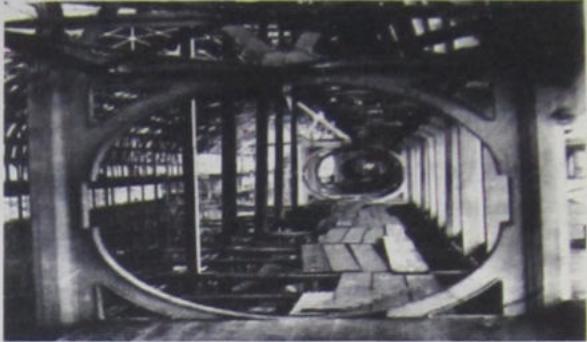
"για ορισμένες ειδικά περιοχές όπως είναι η Δυτικής Αττική και ιδιαίτερα το Θριάσιο Πεδίο, το ΠΔ 84/84 αποτέλεσε ασπίδα προστασίας των κατοίκων από τη ρύπανση, η οποία είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Εξαίρεση βέβαια από τα παραπάνω αποτέλεσε το άρθρο 4 του Ν. 1360/83, σύμφωνα με το οποίο ορίζοταν ότι με πράξη του υπουργικού συμβουλίου είναι δυνατό να χορηγείται Αδεια Εγκατάστασης κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του Νόμου αυτού ή άλλων Νόμων, εφόσον πρόκειται για ιδιαίτερα σημαντικές παραγωγικές επενδύσεις και ιδίως για εγκατάσταση βιομηχανιών που συμβάλλουν στην επιτάχυνση του ρυθμού ανάπτυξης της Εθνικής Οικονομίας. Κάνοντας χρήση αυτής της διάταξης πολλές κυβερνήσεις και με το πρόσχημα του εκσυγχρονισμού, έδιναν τη δυνατότητα επέκτασης σε ιδιαίτερα ρυπαίνουσες αλλά και επικινδυνές δραστηριότητες, όπως τα Ε.Δ.Α., την ΠΕΤΡΟΛΑ και την ΕΛΑΝΗ π.χ. στην περιοχή μας" (Π. Παπαπέτρου, νομάρχης Δυτικής Αττικής, 1999)

Τίποτε δεν σταματά και κανέναν, σήμερα σειρά στην καταστροφή κάθε αντίστροφης προοπτικής έχει η Εκκλησία του Θεού: Ο κ. Μπιτούνης, πρόεδρος του ΑΣΔΑ κατήγγειλε πως βρίσκεται σε έξαρση το φαινόμενο καταπάτησης δασικών εκτάσεων. Ως κύριους υπεύθυνους για τέτοια φαινούμενα έδειξε φορές της εκκλησίας, καθώς υπογράμμισε ότι "ειδικότερα η Μονή Λαμίας και κατ' επέκταση η Μητρόπολη Φθιώτιδας με μεθοδευμένες κινήσεις αναδεικνύεται στον μεγαλύτερο καταπατητή του Ποικίλου Όρους"

Και για να αντιληφθούμε τον τρόπο με τον οποίο οι ίδιες εξουσίες αποκαλύπτουν την υποχριτική τους αγωνία για το περιβάλλον ας διαβάσουμε μερικές γραμμές από εισήγηση

οικονομικούς παράγοντες" (Γιάγκας Μιχάλης, γενικός διευθυντής της Δημοτικής Επιχείρησης Ανάπτυξης Δήμου Αγ. Βαρβάρας, 27.11.2000)

Για να έχουμε μια απόλυτη ευθυγράμμιση σε θρασύτητα με την ίδια ακριβώς θέση που εκφράζεται από κρατικό διοικητικό υπάλληλο: "διότι είμαστε σε μια εποχή που πραγματικά

έχουμε την αγωνία του περιβάλλοντος, αλλά η αγωνία για το περιβάλλον είναι ιστότιμη με τις θέσεις εργασίας" (Κ. Ντηνιακός, Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Ανάπτυξης, 1999).

Την ίδια ακριβώς εποχή που ο γ.γ. του υπουργείου ανάπτυξης αναθεματίζει με διακριτικότητα την όποια οικολογική ρητορεία εν ονόματι των "θέσεων εργασίας" ο ημερήσιος τύπος αποκαλύπτει την ουσία: "...Οι προβλέψεις θέσεων εργασίας ανά περιοχή δείχνουν ότι το 2020 η περιοχή των Μεσογείων, η Β.Αττική (Αχαρνές-Θρακομακεδόνες, περιοχές γύρω από τον άξονα εθνικής οδού Αθηνών-Θεσσαλονίκης), η Δ.Αττική (Θριάσιο Πεδίο, Ελευσίνα, Σαλαμίνα) παίρνουν το μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα των θέσεων εργασίας σε σχέση με το 1996. Στα νότια προάστια δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας, ενώ καμία διαφοροποίηση δεν θα υπάρξει στις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και μικρή αύξηση στην περιοχή Αθηνών και στα βόρεια προάστια..." (Το Βήμα, 2.5.99)

Συγκριτικά πολεοδομικά στοιχεία ειδικότερα για τις περιοχές του Ιλίου, της Πετρούπολης και τους Άγ. Ανάργυρους, αντανακλούν ακριβώς αυτήν την κυριαρχική ιστορία της υποβάθμισης.

Η κατάσταση των κτιρίων στο Ίλιον, που αριθμεί τόσους κάτοικους όσους οι άλλου δυο δήμοι μαζί, κρίνεται από χαμηλή έως μέτρια. Για τους Άγ. Ανάργυρους τα κτίρια κρίνονται από μέτρια έως καλά, το ίδιο και για την Πετρούπολη.

Στο Ίλιον και τους Άγ. Ανάργυρους οι κάτοικοι σε δυσμενή οικονομική κατάσταση απασχολούνται κυρίως στον δευτεργενή τομέα (βιομηχανία, βιοτεχνία, οικοδομές) αλλά με υστέρηση ως προς τους ρυθμούς ανάπτυξης του τριτογενούς (υπηρεσίες, εμπόριο), ενώ στην Πετρούπολη, υπάρχει το πιο χαμηλό ποσοστό συμμετοχής στον οικονομικά ενεργό πληθυσμό σε ολόκληρη την χώρα, με κυρίαρχο δυναμικό αστόσιο, τον τριτογενή τομέα.

Στους Άγ. Ανάργυρους εκτός της κατοικίας καταγράφονται χρήσεις εμπορίου, διοίκησης, βιομηχανίας, στρατόπεδο, νεκροταφείο και κοινωνικός εξοπλισμός, ελλιπής ως ανολοκλήρωτος εφόσον είναι διάσπαρτος μέσα στον οικιστικό ιστό. Το ίδιο αλλά με μεγαλύτερα προβλήματα ισχύει για το Ίλιον.

Ωστόσο, επιπρόσθετα για τους Άγ. Ανάργυρους "η εικόνα της πολεοδομικής οργάνωσης της πόλης παρουσιάζεται σαν ένα ανοργάνωτο, ανορθολογικό δίκτυο κυκλοφοριακών αξόνων με διάσπαρτες κατά μήκος του χωροθετημένες λειτουργίες" Στην Πετρούπολη το χύριο χαρακτηριστικό είναι ότι η κατοικία καλύπτει το 80% της νομοθετημένης έκτασης με υπολειπόμενες τις χρήσεις εμπορίου, τοπικού επιπέδου διοίκησης και εξυπηρέτησης.

Τα προβλήματα των τριών πόλεων όπως διατυπώνονται από

υπεύθυνου δημοτικού αναπτυξιακού συνδέσμου σε ημερίδα που διοργάνωσε ο ΑΣΔΑ, οργανισμός στον οποίο προίσταται ο κ. Μπιτούνης με τις εναγώνιες περιβαλλοντικές ανησυχίες που μόλις πριν μάς έχφρασε την οργή του:

"οι οικολογικές οργανώσεις να κατανοήσουν ότι ποιότητα ζωής δεν είναι μόνον το ιδανικό περιβάλλον, αλλά και η βελτίωση της οικονομικής ζωής των ανθρώπων. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να μην υπερευαισθητοποιούν τους πολίτες μόνο για το περιβάλλον, αγνοώντας, τους εξίσου σημαντικούς,

την τρέχουσα πολεοδομική αντιληφθή:

-Αγ. Αναργύρω, το ίδιο το σχήμα της πόλης, η έλλειψη συνοχής και οργάνωσης, η εσωστρέφεια της κεντρικής περιοχής εξαιτίας του περιορισμένου χώρου για την ανάπτυξη του κέντρου του Δήμου, η τριχοτόμηση του οικιστικού ιστού από μεγάλους συγκοινωνιακούς άξονες.

-Πλιον, έλλειψη δημοτικών εκτάσεων για τη βελτίωση του "εσωτερικού" οικιστικού ιστού, χυρίαρχη αλλά υποβαθμισμένη η κατοικία σαν χρήση, κυκλοφοριακή δυσλειτουργία, έλλειψη κοινωνικού εξοπλισμού και τεχνικών υποδομών πόλης, έλλειψη οργάνωσης πόλης

-Πετρούπολη, τα σημαντικότερα προβλήματα αφορούν την ιδιαίτερα υψηλή σημερινή διαμορφωμένη πυκνότητα σε συνθήκες σοβαρού αποθέματος κάλυψης και δόμησης.

Ο ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΥΙΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Με βάση τις κυριαρχικές απαιτήσεις, όπως έχουν ήδη διατυπωθεί, ο κεντρικός πολεοδομικός σχεδιασμός εστιάζεται σε έναν εκσυγχρονισμό που θέλει να προσπεράσει κάθε "παραδοσιακή δύναμη της κοινωνικής αδράνειας" και να τοποθετήσει εγκαθέτα στις κοινωνικές δομές "αναπτυξιακά έργα-ορόσημα" που να απέχουν κατά πολύ από την πολεοδομική εικόνα που αναλογεί σ' αυτές. Ο κεντρικός αυτός σχεδιασμός δεν προβλέπει τίποτε ιδιαίτερο στις περιοχές μας. Θα διεκπεραιώσει κάποιες κυκλοφοριακές διευκολύνσεις με καλυτέρευση ή και μικρή διάνοιξη κάποιων κομβικών οδικών δικτύων, θα προσπαθήσει να διευκολύνει την εγκατάσταση και τις λειτουργικές ανάγκες των μικρομεσαίων ιδιαίτερα επιχειρήσεων και θα εκσυγχρονίσει την εικόνα των δημοσίων κτιρίων.

Οι τρεις δήμοι, πέρα από τις υποτιθέμενα διαφορετικές πολιτικές αντιλήφεις που τους διαχειρίζονται, έχουν ακριβώς την ίδια αντιληφθή για την ανάπτυξη και αυτό που απαιτούν από την κεντρική διοίκηση είναι η επέκταση της εκσυγχρονιστικής πολεοδομικής στρατηγικής.

Εφόσον "έίναι έκδηλη η διάθεση επανοικειοποίησης του δημόσιου αστικού χώρου μέσα από περισσότερο καταναλωτικές πρακτικές αναφυχής..." (Γ. Συμεοφορίδης, αρχιτέκτων, το Βήμα, 2000), τότε η επανοργάνωση των εμπορικών κέντρων της πόλης με κυρίαρχη την τακτική των πεζόδρομων είναι σε πρώτο πλάνο. Οι πεζόδρομοι είναι οι μικρές ευθείες που συνδέουν και οριοθετούν συνάμα τα σημεία που το εμπορικό κεφάλαιο έχει επιλέξει. Διαμορφώνονται έτσι εκ των πραγμάτων Ιλουστρασιόν ζώνες που συμπαρασύρουν και την αξία της παραπλευρης γης και κατοικίας. Τα σχετικά κτίρια αλλάζουν όφει γιατί αποκτούν αυτή τη δυνατότητα.

Σε μια παράλληλη κίνηση με την κεντρική διοίκηση οι δήμοι της περιοχής εκσυγχρονίζουν την εικόνα των δημοτικών κτιρίων. Τα δημαρχεία του Ιλίου και των Αγ. Αναργύρων, τα πολιτιστικά κέντρα των τριών δήμων, τα κτίρια των κοινωνικών τους υπηρεσιών.

Αν για το δήμο της Πετρούπολης το βουνό που ξανοίγεται στα βόρεια όρια του προσφέρει μιαν αυτονόητη ανάσα για το περιβάλλον του, το "πάρκο περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης" και οι σχετικές μ' αυτό κεντρικές χρηματοδοτικές αγκυλώσεις αποτελούν το μεγάλο οικολογικό άλλοθι για τους προβληματικούς δήμους του Ιλίου και των Αγ. Αναργύρων.

ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΤΖΟΓΑΔΟΡΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Η χρηματιστηριακή κρίση του 1999 είναι γεγονός ότι έχει επηρέασει και την οικονομική κατάσταση των κατοίκων των περιοχών μας. Κι όχι μόνο με την αναγωγή της στα δημόσια οικονομικά. Ανάμεσα στους εκατομμύρια "κωδικούς" παίχτες του χρηματιστηρίου υπήρχαν και τζογαδόροι από τις γειτονιές μας. Ήταν απ' αυτούς που έτσι κι αλλιώς θα έχαναν. Οι οικονομικές απώλειες ωστόσο, δεν θα μπορούσαν να καλυφτούν με περιορισμό των βασικών αγαθών αλλά με απαλλοφή της καταναλωτικής μανίας και της διασκέδασης. Έτσι,

από πέρσι και στις περιοχές μας έχλεισαν κάποια εμπορικά καταστήματα και αρκετά διασκεδάδικα ενώ ενισχύθηκαν τα εμπορικά καταστήματα ειδών διατροφής και βασικών αναγκών. Η δανειοδότηση εστιάστηκε κυρίως στην αγορά κατοικίας που παρά την κρίση είχε μια μικρή αυξητική τάση. Βλέπουμε λοιπόν στις γειτονιές μας αρκετά καινούργια κτίρια να ανεγερόνται και να κατοικούνται με τις πλάτες (αλλά και την δαμάσκελιο σπάθη) των τραπεζών.

ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Πέρα απ' όλα αυτά όμως είναι γεγονός ότι αυτό που αρχίζει να χαρακτηρίζει την χωροταξική επαναδιευθέτηση και να επηρεάζει άμεσα την "φυσολογία της πόλης" είναι η λεγόμενη αμυντική αρχιτεκτονική.

Κάποιοι πεζόδρομοι θα αποκτήσουν την δική τους οχύρωση με άλλοθι την εγκληματικότητα. Διάφορα πάρκα ξαφνικά βρίσκονται κλειδωμένα από κάποια ασφατη αρχή. Εμφανή σημάδια της αμυντικής αρχιτεκτονικής. Σε μια κλίμακα πόλης σχεδιάζεται η γκετοποίηση διάφορων περιοχών, των φτωχών/επικίνδυνων ή/και των πλούσιων, το ούτο πιο κλειστό οχυρωμένο" κτίρια με αυξημένα μέτρα επιτήρησης/παρακολούθησης, η διοχέτευση της κυκλοφορίας σε ορισμένες διαδρομές και παράλληλα η τεχνητή απομάκρυνση διάφορων περιοχών, αφού τα μέσα μαζικής μεταφοράς τα "φτάνουν" όλο και πιο δύσκολα ενώ τα IX "αποθαρρύνονται" με άλλους τρόπους. Πρόκειται για μια συνδυαστική τάση για μια "εσωτερική ζωή" στα όρια του σπιτιού.

Για παράδειγμα εδώ και λίγα χρόνια γνωρίζουν άνθηση και στις περιοχές μας τα μεγάλα σούπερ μάρκετ, που παρουσιάζουν τα συμπάντα ματα αυτής της αρχιτεκτονικής. Είναι παντελώς κλειστά. Αν υπάρχουν πολλά παράθυρα χάνεται εκθεσιακός χώρος και μειώνεται η δυνατότητα κατανάλωσης. Ακόμη βλέπουμε ότι είναι η χρυσή εποχή των multi-plex κινηματογράφων, συμπαγών κλειστών κτιρίων, και παράλληλα μπορούμε να ανιχνεύσουμε την αμυντική αρχιτεκτονική στη διαμόρφωση κάποιων σύγχρονων κέντρων διασκέδασης. Δεν είναι τυχαίο που οχυρά, υπολείμματα του πολέμου, έγιναν κλαζιπ στο Βερολίνο. Ούτε είναι τυχαίο ότι από το θέατρο περάσαμε στον κινηματογράφο και σειρά έχει το home-cinema. Οι ανάγκες της αγοράς επιβάλλουν αργά ή γρήγορα την αμυντική αρχιτεκτονική.

Εκτός όμως από τις τάσεις της αγοράς και την αναλογία τους με μιαν αντίστοιχη αρχιτεκτονική, υπάρχει και μια χωροταξική αντανάκλαση στον τρόπο της επικοινωνίας που συμπεριλαμβάνει και τον τρόπο κίνησης και μετακίνησης μέσα στην πόλη: Η αμυντική κοινωνία φροντίζει έτσι ώστε να είσαι στο κέντρο της πόλης και να μην μπορείς να τρέξεις. Γύραρχουν πολλοί μηχανισμοί που ορίζουν το πώς θα φερθείς. Και φυσικά υπάρχει ο παράγοντας της διαπροσωπικής επικοινωνίας.

Από τη στιγμή που αυτή γίνεται μέσω των Δικτύων είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε στην αμυντική αρχιτεκτονική. Από τη στιγμή που εμείς δεν επικοινωνούμε δεν χρειάζεται να επικοινωνούμε και τα κτίρια. Δεν χρειάζεται να σε βλέπω, να ανοίξω το παράθυρο και να σου πω κάτι. Με τέτοιου είδους επικοινωνία, πλήρη, ασφαλή, έγκυρη, τα κτίρια οδηγούνται αργά ή γρήγορα στην αμυντική αρχιτεκτονική, μια αρχιτεκτονική εντελώς χλειστή. Τα κινητά τηλέφωνα είναι ένα κομμάτι της αμυντικής ζωής, της αμυντικής φυχολογίας. Μας θωρακίζουν απέναντι στις ανασφάλειες που έχουμε και μας βοηθάνε, όταν ουσιαστικά ένα αμυντικό σύστημα. Είναι ενδιαφέρον το ότι το ποθετούνται στο σώμα μας όπως τα όπλα.

Και δεν θα μπορούσε να λείπει η ανάγκη της επιτήρησης και η τάση της ομογενοποίησης: Το θέμα που εξετάζουμε ξεκινάει από την ανάγκη επιτήρησης. Από τη στιγμή που υπάρχει επιτήρηση αρχίζει αυτή η ιστορία της άμυνας και της επίθεσης μέσα στην πόλη. Είναι ένα σχετικά σύγχρονο φαινόμενο. Φτάνουμε σ' ένα οριακό σημείο όπου έχουμε όλους τους συντελεστές του πολέμου, χωρίς τη βία του. Παράλληλα υπάρχει τρομερή τάση ομογενοποίησης των πάντων. Στο ντύσιμο, στην ομιλία, και ταυτόχρονα τρομακτική καταπίση του διαφορετικού, με αποτέλεσμα να έχουμε εξαλείφει, όσο μπορούμε, τις διαφορές ανάμεσα στις περιοχές. Όλα γίνονται τόσο ίδια, ουδέτερα και χωρίς χαρακτήρα. Ο δημόσιος χώρος περνάει σε μια άλλη φάση, αφού οι πλατείες μας εγκαταλείπονται. Το ότι βάζουμε συντριβάνια σημαίνει ότι αυτόν τον χώρο δεν τον χρειάζομαστε πια. Ανήκει στο θέαμα. Ο δημόσιος χώρος μεταφέρεται στο σπίτι. Και με τόσα προβλήματα κοινωνικής βίας ο νέος δημόσιος χώρος αναγκαστικά θα προστατευθεί πάρα πολύ καλά. Γ' αυτό θα χρειαστεί να γίνουν όλα τυφλά γύρω του. Θα κλειστεί από παντού για να μην έχει πρόσβαση η μειονότητα, ο τσιγγάνος, ο αλλοδαπός, ο ζητιάνος. Γ' αυτό και φωταγωγόμενούς όλα τα μεγάλα κτίρια μέσα στην πόλη, καθώς και κτίρια πλούσιων ιδιοκτητών. Τονίζονται τα κλειστά κελύφη της σύγχρονης αρχιτεκτονικής που πρέπει να προβληθούν αλλά και να επιτηρηθούν ταυτόχρονα. Παράλληλα έχουμε κατασκευάσει χιλιόμετρα ολόκληρα από κάγκελα που δεν εξυπηρετούν σε τίποτα. Αυτό δείχνει μια κοινωνία που τα έχει ανάγκη ως αμυντικό μέσο, έστω και συμβολικό. Σε κάθε κομμάτι της πόλης που κοιτάμε υπάρχει κάτι από την αρχιτεκτονική των φυλακών. Όλα λειτουργούν και φυχολογικά. Κάποιος που φάχνει για σημάδια της αμυντικής αρχιτεκτονικής φέρνει για τημήματα της πόλης τα οποία έχουν γίνει άβατα. Ουδέτερες ζώνες τις οποίες δεν περνάει κανένας, όπου έχουν αποσυρθεί και τα τελευταία δακτυλικά μας αποτυπώματα. Φώτα σαν φώτα φυλακής που φωτίζουν τους κρατούμενους που περνάνε. Αυτό που έλεγε ο Φουκώ "μια κοινωνία απόλυτου ελέγχου". Στην Ελλάδα ακόμη μας σοκάρουν όλα αυτά γιατί έχουμε συνήθισει σε μια άλλη νοοτροπία, όπου το υπαίθριο και το εσωτερικό αλληλοπλέκονται με στοές, τζαμαρίες, μπαλκόνια.

ΡΕΚΒΙΕΜ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΡΙΖΩΜΑ

Επί δεκάδες αιώνες η πιο μεγάλη πιθανότητα για έναν άνθρωπο ήταν να γεννηθεί και να πεθάνει χωρίς να αλλάξει ούτε το παραμικρό στο περιβάλλον του. Η πιο μεγάλη πιθανότητα

ήταν να μην αλλάξει ούτε ένας δρόμος, ούτε ένα κτίριο, ούτε μια πλατεία σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Σήμερα, η αλλαγή σε κάθε τι που μας περιβάλλει είναι ο κανόνας. Φεύγει κάποιος για πολύ λίγα χρόνια από μια πόλη κι όταν επιστρέφει βλέπει ήδη κάποια άλλη που πρέπει να ξαναγυρίσει σχε-

δόν από την αρχή.

Αυτό συμβαίνει ήδη και θα συμβαίνει και στις περιοχές μας. Ο τρόπος ωστόσο που αλλάζει ο τόπος δεν ακολουθεί μια κατεύθυνση. Με δεδομένη την κοινωνική ανισότητα που αυξάνεται ακόμη περισσότερο στις μέρες μας, η αντίθεση της φτώχειας με τα λαμπερά επιτεύγματα του εκσυγχρονισμού θα εκτείνεται και θα εντείνεται σε όλα τα επίπεδα. Η κοινωνική ιεραρχία στις γειτονίες μας αντανακλάται σε δυο σαφώς προσδιορισμένους πόλους (πολύ χαμηλότερο και αρκετά υψηλότερο) που δεν γίνεται πλέον να μην υπολογίζεται μια τουλάχιστον ενδεχόμενη επίταση της διάλυσης αναμέτρησης χαμηλών και καθημερινών τόνων (παραβατικότητα, κλοπές, φθορές).

Οι δημόσιοι χώροι διαμορφώνονται με τέτοιον τρόπο ώστε να είναι αβίωτοι. Μειώνονται στο ελάχιστο οι πιθανότητες δημιουργίας ενός ελεύθερου τυχαία αναμεμεγμένου πλήθους και ποινικοποιείται κάθε προσπάθεια ανατροπής αυτής της ελεγχόμενης συνθήκης (για να χρησιμοποιηθεί πλέον δημόσιος χώρος χρειάζεται εκτός από την άδεια του δήμου και αντίστοιχη άδεια από την αστυνομία, οι παραβάτες τιμωρούνται, κανένα μέχρι τώρα συμβάν σε δημόσιο χώρο δεν δικαιολογεί τέτοια κατασταλτική διευθέτηση πέραν των αναγκών ενός κεντρικότερου σχεδιασμού που κατευθύνει κάθε χώρο προς τον απόλυτο έλεγχο και την ιδιώτευση).

Είναι απαραίτητη μια δράση σε πολλές κατευθύνσεις. Η αποκωδικοποίηση των κινήσεων της κυριαρχίας και η αντί-πληροφόρηση. Η με κάθε τρόπο ακύρωση της απαιτούμενης κοινωνικής συναίνεσης για τους νέους σχεδιασμούς του κράτους και των εμπόρων. Η επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου και η καταστροφή των συνηθήκων που τον καθιστούν αβίωτο. Το σαμποτάρισμα της κρατικής και δημοτικής κατασταλτικής στρατηγικής.

Η μοίρα για κάθε κάγκελο είναι το ξερίζωμά του.

Αεροφωτογραφίες του Ιλίου με την εικόνα της επέκτασης: αριστερά 1938, δεξιά 1960. Σήμερα, προφανώς, δεν υπάρχει ίκνος μη οικιστικής επέκτασης.

για την ιατανόηση της ιρίσης στην Τουρκία

Η Τουρκία υπήρξε ανοιχτή στα παγκόσμια οικονομικά ρεύματα τη δεκαετία του '20, άσκοπες πολιτική κρατικού παρεμβατισμού τη δεκαετία του '30, η εξαγωγή πρώτων υλών χαρακτήριζε την περίοδο του πολέμου, η εκβιομηχάνιση συνδέθηκε στενά με τη μεταπολεμική αμερικανική πυγερονία, ενώ η κρίση του όλου οικοδυμήματος εμφανιστήκε στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70.

Κι έκτοτε συνεχίζεται. Είναι μια απόδειξη ότι όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σημερινής Τουρκίας βρίσκονται στην κορύφωση μιας αθροιστικής προβληματικής εξέλιξης. Από τον κρατικό συγκεντρωτισμό στην φύλετική ποικιλία, από το ρουσφέτι στον οικονομικό φίλελευθερισμό και από τον κοινοβούλευτισμό έως τον ιολαμικό φονταμενταλισμό, μια αναβράζουσα κοινωνική, οικονομική και πολιτική (από)συνθετηση που αγγίζει τα όρια της όποιας συνεκτικότητας.

“Σημείο αναφοράς” σε κάθε τάξη πραγμάτων στην Τουρκία δεν πάνε να είναι ο στρατός. Πρόκειται για έναν υπερπολιτικό θεσμό που είναι ο βασικός κορμός για όλα τα επίπεδα του τουρκικού εθνικού προσδιορισμού. Τίποτε δεν μπορεί να λειτουργίσει εάν δεν εξασφαλίσει την συγκατάθεση των στρατιωτικών. Ο ρόλος των πολιτικών βρίσκεται ουσιαστικά στο περιθώριο του κεντρικού σχεδιασμού διακυβέρνησης της κυριαρχίας. Κι ο αποκλεισμός αυτός από την κατανομή της εξουσίας είναι ένας λόγος που το φαινόμενο της διαφθοράς χαρακτηρίζει κυρίαρχα την πολιτική των. Η διαπλοκή του κόσμου των πολιτικών αφορά (αποδειγμένα) το εμπόριο νωρκωτικών, την υπόθιλη εγκληματιών και τη “διασπάθιση” του δημόσιου χρήματος.

Αφορμή για το κράχ της Τουρκίας των τελευταίων περιόδων υπήρξε η κόντρα μεταξύ του πρωθυπουργού Μ. Ετζεβίτ και του προέδρου Α. Σεζέρ που ξέσπασε στις 19 Φλεβάρη με την αποφασιστικότητα του δεύτερου για κάθαρση του πολιτικού “βίου” και που στην ουσία δεν μπορεί πάρα να σημαίνει ζεκαθάρισμα των οικονομικών και ανακατανομής της εξουσίας με καινούργια δεδομένα (“το κύριο πρόβλημα της Τουρκίας είναι η διαφθορά και αδυνατεί να το αντιμετωπίσετε αποτελεσματικά. Όταν οι έρευνες φτάσουν σε πολιτικό επίπεδο τις μπλοκάρετε. Έκω εδώ τους φακέλους που περιέχουν 19 ονόματα υπουργών”, είχε πει ο Σεζέρ στον Ετζεβίτ στη συνεδρίαση των συμβούλιου εθνικής ασφαλείας).

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο δεν θα μπορούσε να λείπει από την εκμετάλλευση ενός τέτοιου πολιτικού και οικονομικού συνοδηγείματος όλα τα χρόνια της κρίσης αλλά και ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό.

Παλεύοντας η κυβέρνηση να διατηρήσει το καθεστώς σύνδεσης της λίρας και να υπερασπίσει την ισοτιμία του εθνικού της νομίσματος έναντι του αμερικανικού και ευρωπαϊκού νομίσματος (σύμφωνα με τις οδηγίες του ΔΝΤ) είκε εξακο-

ντίσεις τα επιπτώκια στα ύψη, στο 4.000% σε επίσημα βάση με αποτέλεσμα το κρηματιστήριο μέσα σε τρεις μέρες να κάστε 30% (Φλεβάρης 2001). Η τούρκικη λίρα άρκισε άμεσα με υποτίμηση 25%. Ο υπεύθυνος του ΔΝΤ για την Τουρκία αμέσως μετά δήλωσε: “υποστηρίζουμε την απόφαση της κυβέρνησης για ελεύθερη διακύμανση της λίρας (κάπια που μεταφράζεται με τη φάστο υποτίμηση αντιθέτως δηλαδί με τις προηγούμενες οδηγίες) και τη γενική αντιπληθωριστική στρατηγική της κυβέρνησης δεν πρέπει να επηρεαστεί” και πρόσθεσε ότι “δεν είναι όλα τόσο ασύνημα όσο λέγεται”. Από τις επόμενες μέρες μέχρι και σήμερα η υποτίμηση της λίρας έφτασε το 80% και η ασχήματη περιγράφεται με την διάθεση πώλησης ολόκληρων κωριών μαζί με το έμψυχο περιεχόμενο τους για την εξόφληση χρεών στις τράπεζες.

Ο στρατός περιορίζει τις δαπάνες του σε ρυπορικό σκεδόν επίπεδο σαν απόδειξη της κοινωνικής του ευαισθησίας (επιτείνοντας ωστόσο την βαρβαρότητα του στην καταστολή μειονοτήτων και διαδιλωτών στους δρόμους και στις φυλακές).

Παράλληλα απαιτείται η μεταρρύθμιση του τραπεζικού συστήματος που “νοοεί βαρύτατα” και βρίσκεται στην αφετηρία της κρίσης. Ωστόσο, τα κόμματα αντιμετώπιζαν τις κρατικές τράπεζες σαν κομματικά περιουσιακά στοιχεία, φτάνοντας να τις μοιράζονται κατά το σχηματισμό κάθε νέου κυβερνητικού σχεδιασμού. Τις χρησιμοποιούσαν πάντοτε για να διαιωνίζουν τις πελατειακές τους σχέσεις με την κοινωνία μέσω των ανεξέλεγκτων φτηνών, ή ακόμα και δωρεάν, δανείων που αυτές παρείχαν στους προσκείμενους επιχειρηματίες και συμμάχους. Πώς θα πάντα δυνατόν λοιπόν αυτά τα ίδια κόμματα να δεχτούν τώρα αδιαμαρτύρητα την μεταρρύθμιση, γεγονός που θα σήμαινε ότι κάνουν τον έλεγχο ενός πολύτιμου εργαλείου στην άσκηση της εξουσίας τους;

Το ΔΝΤ απαιτεί 15 νέα νομοσχέδια γι' αυτή τη μεταρρύθμιση, τα οποία όμως καθιστερούν τα τρία κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού. Έτσι, το ΔΝΤ δεν δίνει τα καινούργια δάνεια που θα οδηγήσουν στην “έξοδο από την κρίση”. Πρόκειται για λοιπόν για μια νέας μορφής κειραγώησης από το οικονομικό διευθυντήριο για την επαναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού σύμφωνα με τις συγκεκριμένες επιταγές. Πρόκειται για ένα περιπλέγμενο πρόβλημα γεωκτραπικής και γεωπολιτικής ιστούς στην περιοχή. Στην επαναδιαμόρφωση των πολιτικών δομών της Τουρκίας σήμερα εφαρμόζεται μια διελκυστίνων κωφής ισορροπίες και μετρήσιμες δυνάμεις. Από τη μια έξει εκδηλώθηκε η επιθυμία του τουρκικού κράτους να συμμετάσχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Με αυτά τα οικονομικά μεγέθη και αυτήν την πολιτική δομή δεν υπάρχει περίπτωση για μια ενσωμάτωση μια και θα απονομηποιούσε όλη την αντίληψη των διαμορφωμένων και εν λειτουργία ευρωπαϊκών θεσμών. Απαιτούνται λοιπόν αλλαγές και στην

πολιτική δομή με την ενίσχυση του δημοκρατικού ελλειπτισμού και τον πλήρη εκσυγχρονισμό του κοινοβουλευτισμού αλλά και στην οικονομική δομή με αυστηρά ελεγχόμενα μέγεθη.

Από την άλλη οι ΗΠΑ πρέπει να δουν την κρίση στην Τουρκία “λιγότερο ως οικονομική και περιοστότερο ως πολιτική και στρατηγική” παρότι περιλαμβάνει την Χέραλν Τρίμπου, τονίζοντας “οι τούρκοι στρατιωτικοί αποτελούν βασικό στοιχείο ιστορροπίας δυνάμεων στη μέση αναπολή”. Για τα συμφέροντα του αμερικανικού κράτους οι στρατιωτικοί πρέπει να διατηρηθούν στον πυγμονικά τους ρόλο. Τα μόνο πρόβλημα είναι το κόπτος που οι ΗΠΑ δεν ακοπεύουν να καταβάλλουν.

Ο έλληνας υπουργός εξωτερικών, γνωρίζοντας τις δυνάμεις και τα διλήμματα, δηλώνει: “όπως λένε οι Κινέζοι, η κάθε κρίση έχει δυο πλευρές, είναι μια απειλή και ένας κίνδυνος αλλά είναι και μια μεγάλη ευκαρίδα”. Ο κόσμος των ελληνικών αφεντικών διάχεται ανάλογα με τον τομέα εκμετάλλευσης. Η πρόεδρος του πανελλήνιου συνδέσμου εξαγωγέων δηλώνει: “η κρηματοοικονομική κρίση στην Τουρκία και η υποτίμηση του τουρκικού νομίσματος θα κατασπάσουν τα τουρκικά προϊόντα που ανταγωνίζονται τα δικά μας σε όλες τις αγορές του κόσμου ανταγωνιστικότερα”. Ο πρόεδρος, ωστόσο, του ελληνοτουρκικού εμπορικού επιμελητηρίου δηλώνει σκεπτικά με τις επιπτώσεις στα επενδυτικά σχέδια των ελληνικών επιχειρήσεων στην τουρκική αγορά: “θεωρώ ότι τη διευκρίνιση ότι η εξέλιξη που σημειώθηκε δεν πρέπει να θεωρείται ούτε αρνητική αλλά ούτε και θετική, καθώς τέτοιας είδους εξέλιξης σε χώρες όπου οι οικονομίες βρίσκονται σε μεταβατικό στάδιο εξέλιξης οι επιχειρηματικές κοινότητες όχι μόνο τις θεωρούν αναμενόμενες αλλά σε πολλές περιπτώσεις τοποθετούνται και επενδύουν σε μια τέτοια προσποτή”.

Νομή εξουσίας και οργάνωση συμφερόντων που δημιουργούσε και διευθετεί την κρίση. Πάνω σε μια κοινωνική βάση που βιώνει -αυτή και μόνο αυτή- την κρίση. Τα καύσιμα αυξημητικά κατά 21% στην δια αύξηση τους της τελευταίες 60 μέρες. Οι μισθοί των υπαλλήλων έκασταν το 35% της αξίας τους. Οι τιμές των φαρμάκων εκπινάκτηκαν στην ύψη με αποτέλεσμα την έλλειψη τους. Η ανεργία που πάντα ήταν 18,3% πριν την κρίση θα έχει, προφανώς, σημειώσει: νέα αύξηση στην απολογιστική τους τελευταίες χιλιάδες απολύτες. Ολόκληροι κλάδοι της τουρκικής βιομηχανίας καταστράφηκαν. Το 75% περίπου των 300.000 εργατών στον τομέα της υποδηματοποιίας απολύτηκαν, όπως και 140.000 εργάτες της υφαντουργίας. Χιλιάδες μικρά καταστήματα έκλιεσαν κάτιο από το βάρος των χρεών τους.

Όποια κι αν είναι η διευθέτηση της κρίσης, όλοι οι παρόγοντες (εθνικοί και υπερεθνικοί, θεσμοί και εξωθεσμικοί) συμφωνούν και θα συμφωνούν σε μια αναμοιράσιμη πολιτική: στην εκμετάλλευση -με κάθε τρόπο και σε κάθε επιτρέποντας και ανεπιτρέποντα (εξόφληση της τουρκικής ιδιαιτερότητας) βαθμό- του ποραγωγικού δυναμικού των ανθρώπων στην άλλη ακρ του Αιγαίου και στην έλεγχο και στην καταστολή τους κάθε φορά που θα διεκδικήσουν την διαφοροποίηση τους από τις επιλογές του καθεστώτος. Διαβλώσεις, συγκρούσεις, απεργίες πείνας. Από την κρίση έως την διευθέτηση της υπάρχει μια διαφοροποίηση του μεγέθους της γενικευμένης κοινωνικής δυστυχίας, του αίματος και του θανάτου.

χτίζοντας την τάξη του φόβου

Μετά από τα νομοσχέδια για το εργαστακό και το ασφαλιστικό, η κυβέρνηση καταθέτει στις αρχές Μαΐου το νόμο για την «πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας». Άλλος ένας νόμος για την ενίσχυση του κρατικού νομοθετικού οπλοστασίου. Ο στόχος του (όπως και κάθε νόμος) από τη μία, η νομική κάλυψη της εγκληματικής αυθαιρεσίας κράτους και αφεντικών, και από την άλλη η περαιτέρω κειροτέρευση της κοινωνικοταξικής θέσης των υπόκοων. Τα προηγούμενα νομοσχέδια επιβεβαιώνουν περίτραπα τη συνεχιζόμενη επίθεση της κυριαρχίας ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια σε όλα τα επίπεδα του ταξικού ανταγωνισμού. Μια επίθεση επενδεδυμένη με τους όρους του εκσυγχρονισμού, της αναδιάρθρωσης και του τεχνοκρατικού εξορθολογισμού της κρατικής διαχείρισης. Το κράτος σεβόμενο την ιστορική του ταυτότητα ως μπχανισμό επιβολής και ελέγχου, βελτιώνει τα μέσα και τις μεθόδους του. Μέσα στα πλαίσια αυτά είναι αποφασίτης ο συντονισμός των κρατών τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο για την αναβάθμιση των καταστατικών μπχανισμών (σένγκεν, συμφωνία του Παλέρμο κτλ.).

Η προετοιμασία λοιπόν, για την ψήφιση του τρομονόμου δε μπορεί σε καμιά περίπτωση να εξεταστεί ούτε μόνο ως αποτέλεσμα «εξωτερικών» πιέσεων ούτε μόνο σαν μια ξεκομμένη πολιτική επιλογή. Όλη αυτή η διαδικασία αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας σειράς κρατικών ενεργειών και μεθοδεύσεων για την ενδυνάμωση του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής.

Το ελληνικό κράτος οργανώνεται παράλληλα σε δύο επίπεδα: το ένα επίπεδο εξυπερετεί την ανάγκη ποστοτικής και ποιοτικής ανέρθρωσης των μπχανισμών καταστολής. Ενισχύθηκαν αριθμητικά οι ήδη διαθέσιμες δυνάμεις (MAT, EKAM, ομάδα Ζ κτλ) με τη δημιουργία πολλών νέων μονάδων (ομάδα Σ, ΑΛΤ, ειδικοί φρουροί, συνοριακοί φύλακες). Επανδρώθηκαν τεχνολογικά με την τοποθέτηση δεκάδων καμερών σε διάφορα σημεία των πόλεων και την χρησιμοποίηση των πλεκτρονικών μέσων για το φακέλωμα του πληθυσμού σε συνδυασμό με την έκδοση των νέων ταυτοπίων του συστήματος σένγκεν. Τα αποτέλεσματα ορατά: διαρκείς σκούπες κατά των μεταναστών, σταθερή παρουσία πεζών περιπολιών, εκτεταμένα μπλόκα... τα σημάδια της στρατιωτικοποίησης αποτελούν πλέον αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής εικόνας των πόλεων.

Το άλλο επίπεδο είναι η προσπάθεια από κυρίαρχους φορείς (πολιτικούς, ΜΜΕ, ακαδημαϊκών) να παρουσιάσουν τον «αντιτρομοκρατικό» ως μια νομοθετική αναγκαιότητα για την πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος και την ομαλή διεξαγωγή των ολυμπιακών αγώνων. Η αναγωγή των κυρίαρχων προσταγών σε μια από τις πιο θεμελιώδεις αξίες αυτού του πολιτισμού, δηλαδή της «ασφάλειας της ιδιοκτησίας και του πολίτη» πάντα το πρώτο στάδιο για να νομιμοποιηθούν κοινωνικά. «... το γνωστό είναι να παραρρίσουμε ανάμεσα στα δύο υψηλές σημασίες αγαθά, το αγαθό της προστασίας της προσωπικότητας και το αγαθό της ασφάλειας... αν φτάσουμε στο σημείο να θυσιάσουμε το κοινωνικό αγαθό της ασφάλειας υπέρ της ελευθερίας των προσωπικών δεδομένων, θα οδηγηθούμε στον ατομικισμό.» (υπουργός δικαιοσύνης)

Ο υπερθεματισμός για την κοινωνική ασφάλεια μόνο τυχαίος λοιπόν δεν είναι. Εχει το υπόβαθρό του στην καλλιέργεια της κουλτούρας του φιλόσυνου πολίτη, που θα ανάγει κάθε προσπάθεια ανατροπής σε μια κοινωνική παθολογία και θα την αφομοιώνει ως ένα εχθρικό για αυτόν πεδίο.

Πράλληλα, στο δεύτερο στάδιο προετοιμάζεται το έδαφος με την καλλιέργεια μιας συνθήκης τεχνητής έντασης και την προβολή και συντήρηση μιας κατάστασης έκτακτης ανάγκης, που σπέρνει κοινωνικά το φόβο και την σύγχυση και κατασκευάζει τον απαιτούμενο «εχθρό», που χρειάζονται οι μπχανισμοί για τη δικαιολόγηση των ενεργειών τους. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η διαρκής και ολοένα αυξανόμενη φιλολογία που παρουσιάζει κάθε κινητοποίηση, αγώνα, διαδήλωση ως έργο «εγώιστικών» μειοψηφιών. Μια αντίστοιχη φιλοσοφία αναπτύσσεται και για τους ανθρώπους που αγωνίζονται έξω από και ενάντια στους θεσμούς και τις αξίες του κυριαρχού πολιτισμού χαρακτηρίζοντάς τους ως περιθωριακούς και ακροκινούμενους. Οπως και δεν είναι τυχαία η ενσωμάτωση εδώ και χρόνια εκτεταμένων αστυνομο-δικαστικών ρεπορτάζ στα δελτία ειδήσεων και οι διαρκείς αναφορές στην αύξηση της εγκληματικότητας (που αποδίδεται ως επί το πλείστον στους μετανάστες, παρόλο που και από τα στοιχεία των υπουργείου δημόσιας τάξης, προσοστασία συμμετοχή τους σε «αξιόποιες» πράξεις προκύπτει για χρόνια μικρότερη απ' αυτήν των ντόπιων).

Άλλο φαινόμενο είναι οι επαναληπτικές υστερίες πολιτικών, δημοσιογράφων, «ειδικών», περι των

κινδύνων ματαίωσης της ολυμπιάδας, περι τυφλών κτιτηρίων και πάει λέγοντας, λόγω της αλόγυστης δράσης ενόπλων «τρομοκρατικών» ομάδων. Η δημιουργία δηλαδή μιας συνθήκης που παρουσιάζει κάθε πολίτη αυτής της κοινωνίας να κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή από το αόρατο χέρι ενος αόρατου κουκούλοφόρου. Το οργανωμένο αυτό φέμα, δεν καταρθώνει να κρύψει την αλήθεια. Τα διάφορα αστυνομικά και νομοθετικά μέτρα θα εφαρμόζονται έτσι κι αλλιώς κι ασκέτως ολυμπιάδας, για αυτό θα συνεχίσουν να εφαρμόζονται και να ολοκληρώνονται και μετά απ' αυτήν. Οσο για την πάταξη της «τρομοκρατίας» δεν αποτελεί το κυρίως και εναγώνιο υπόβαθρο, μια και η ένοντη πάλι στις μέρες μας βρίσκεται σε ύφεση και δεν έχει κάποια αντίστοιχη με την ιστορική περίοδο άνθησης του ταξικού πολέμου κυρίων τη δεκαετία του '70 και '80 (300 βομβιστικές ενέργειες και 5 πολιτικές δολοφονίες από το '74 έως το '80).

Σ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Racine (profondeur de la)

13 Βαθύτερη Φωτογραφία

Οσον αφορά την προβολή του οργανωμένου εγκλήματος ως κάτι καινούριου και εισαγόμενου, τα πράγματα είναι απλά. Οι εγκληματικές δραστηριότητες «υψηλού επιπέδου» είναι σε μεγάλο βαθμό κρατικά ελεγχόμενες και πλήρως ενσωματωμένες στην καπιταλιστική ανάπτυξη. Το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, η σιματεμπορία, η προστασία νυχτερινών κέντρων, το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών παράγουν και τροφοδοτούν οι ίδιοι οι σκεδιασμοί και τα κέρδη κράτους και αφεντικών από τις δικές τους λεπτασές στα βαλκάνια, τα μεγάλα έργα, χρηματιστήριο... Συμπερασματικά, η ολυμπιάδα, το οργανωμένο έγκλημα, η «τρομοκρατία» δεν είναι παρά τα προβλήματα προστήματα για να περάσουν οι δρομολογούμενες ρυθμίσεις -που αφορούν ως επί το πλείστον, όλους ανθρώπους και άλλες καταστάσεις με τις λιγότερες κοινωνικές αντιδράσεις.

Τι τελικά θα άλλαξει και τί νέο εισάγει αυτός ο νόμος;

Πολλές από τις ρυθμίσεις που περιλαμβάνονται στο νέο τρομονόμο (παρακολουθίες τηλεφώνων, γραμμάτων, e-mails, προσώπων με συσκευές εικόνας και πίκου, έφοδοι σε σπίτια, άτυπες ανακρίσεις, ακόσια λίγη γενετικό υλικό, λειτουργία υπηρεσιακών ρουφιάνων, ανώνυμες καταθέσεις μαρτύρων...) δεν αποσκοπούν στη «βελτίωση» της αστυνομίας, μια και δεν

παρέχουν κάποιες ριζικές και καινούριες δυνατότητες. Η αστυνομία και παρακολουθίσεις και εφόδους και άτυπες ανακρίσεις παραδοσιακά κάνει και ρουφιάνους έχει για τη λίγη πληροφοριών. Και χωρίς τις ανώνυμες καταθέσεις μαρτύρων (που θα είναι σκεδόν πάντα μπάστοι) μια χαρά στηρίζει τα τελευταία χρόνια δλα τα καπιγορητήρια εναντίον αγωνιστών με υπαγορευμένες εκ των υστέρων μαρτυρικές καταθέσεις.

Οσον αφορά την περιβόπτη λίγην και αξιολόγηση DNA δεν είναι κάπι που πρέπει να εκπλήσει. Ήρθε ο καιρός για τη χρησιμοποίηση των αποτελεσμάτων πολλών χρόνων «επιστημονικού μόχθου», μελέτης και υψηλών επενδύσεων. Θα ήταν γελοίο να πιστεύει κανείς ότι η επιστημονική πρόοδος στοχεύει αποκλειστικά στο καλό της ανθρωπότητας. Αλλωστε αυτό το επιστημονικό επίτευγμα έχει τεθεί προς χρήση διεθνώς εδώ και πολλά χρόνια χωρίς να αφορά αποκλειστικά λόγους δημόσιας τάξης (όπως εργοδότες, ασφαλιστές διαφημιστές).

Ο λόγος τελικά που προωθούνται αυτές οι ρυθμίσεις είναι από τη μία για την καλύτερη νομική διευθέτηση, την ορθολογικότερη επιστράτευση και τη διεύρυνση της χρήσης δοκιμασμένων μέσων και μεθόδων και από την άλλη (και σημαντικότερο) για την κατοχύρωση πλέον της ανακριτικής και δικαστικής αξιοποίησης. Οι ρυθμίσεις αυτές δηλαδή, αφορούν την προσφαρμόγη του δικαστικού θεσμού στις ίδιες υπάρχουσες δυνατότητες της αστυνομίας.

Το σημαντικότερο ωστόσο στο συγκεκριμένο νομοθέτημα, απαντιέται στην αναπροσαρμογή του άρθρου περί σύστασης και συμμορίας, με το οπόιο τα τελευταία χρόνια έχουν δικαστεί αγρότες, απεργοί, αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, διαδικτυώτες, καταληψίες, αναρχικοί. Η εισαγωγή του δρου «εγκληματική οργάνωση», η περιγραφή του τρόπου σύστασής της, των σκοπών και των δραστηριοτήτων τηςκαι οι βαρύτατες ποινές καταδίκης, δεν «φωτογραφίζουν» απλά και μόνο τις ένοπλες οργανώσεις, αλλά και πολλά άτομα, πολιτικο-κοινωνικούς χώρους και κοινωνικές ομάδες, αφού συμπεριλαμβάνονται όλες σκεδόν οι πρακτικές κοινωνικής εναντίωσης.

Το ελληνικό κράτος ισχυροποιείται και θωρακίζεται μέσα από την αστυνομοδικαστική αναδιάρθρωση και την κοινωνία πειθείται όλο και περισσότερο για τη χρησιμότητά του αλλά και για την αναγκαιότητα αποδοκτής των αποφάσεων του. Το κράτος εκμεταλλεύδημενο το ρόλο του ως θεματοφύλακα των αξιών αυτού του πολιτισμού απαιτεί απ' τους υπηκόους του να θυσιάσουν στο βαθύ της «δημόσιας τάξης και ασφάλειας» μέρος των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών τους. Στο

βαθμό που η κοινωνία αφορούνται τις κυριάρχες προσταγές, συναινώντας στους σκεδιασμούς που αυτές οι προσταγές εξυπηρετούν, παρέχει τα απαραίτητα άλλοθι για τη συγκάλυψη των εξουσιαστικών αυθαιρεστικών.

Από την άλλη, όσο η κοινωνική αντίδραση απέναντι σε όλους αυτούς τους σκεδιασμούς εγκλωβίζεται σε μια υπεράσπιση των δικαιωμάτων, βασισμένη στην επίκληση του δημοκρατικού φεύδους της εξουσίας, τόσο αυτή αποδυναμώνεται απέναντι στους εχθρούς της: αφού, ουσιαστικά, συνδιαλέγεται για τα κεκτημένα υπό το φόβο της απώλειας και επαφίεται στην «καλή θέληση» των κρατικών χειρισμών. Ξεχνά ότι τα κεκτημένα είναι απόρροια -σε μεγάλο βαθμό- έντονων κοινωνικοτατικών συγκρούσεων και όχι κρατικών παραχωρήσεων. Η υπέρασπισή τους, επομένως, αποκτά υπόσταση στο βαθμό που:

- μια κοινωνία αποβλέπει στη σύνθετη των δυνάμεων εκείνων που την καθιστούν επίφοβη αντίπαλο στο πεδίο του κοινωνικοτατικού πολέμου
- οι κοινωνικές διεκδικήσεις βασίζονται στις αρκές της αυτοοργάνωσης, της αληπολεγύνσης και της σύγκρουσης

Απέναντι στην κανονική

συναίνεση

και την αποδοχή των όρων

του κράτους

και των αφεντικών

να αντιάζουμε

τη γενικευμένη κανονική

άρμηση και ρήξη

για την αθέατη λειτουργία του μιλιταρισμού...

Από τους «περιοδεύοντες» του Ρουφ και το φακέλωμα των στρατολογικών γραφείων... εως τις στρατιωτικές σχολές και τα πανεπιστημιακά τμήματα εξωτερικών σχέσεων και διπλωματίας ...

...από τη γαλανόλευκη παραχρόνη της Ιστορίας και την εθνοκρατική αγωγή της οικογένειας και της εκπαίδευσης... εως την εκβιαστική διαστρέβλωση της πραγματικότητας από τα Μ.Μ.Ε.

...από τον εγκλεισμό των νεολαίων σε στρατώνες και την ιδεολογική τους αφυρπλάτηση... εως την «παλλαϊκή αμυνα» για την καθολική εμπέδωση των εθνικών ιδεώδων...

...από τη δικτατορία της οικονομίας των αφεντικών, των εργασιακών σχέσεων και της φορολογίας... εως τον Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Πολεμικού Υλικού και τις υπέρογκες κρατικές δαπάνες για εξοπλισμούς...

...από το «αξιόποινο» της ανυποταξίας, τους στρατονόμους και το Α2 γραφείο στρατού... εως την εξαγορά των συνειδήσεων και τους επαγγελματίες στρατώτες...

...από την τεχνογνωσία και την συσσωρευμένη εμπειρία μεθόδων κοινωνικής εκπειθάρχησης του στρατού... εως την μετάγγιση τους στις σύγχρονες μεθόδους και τα μέσα της καταστολής...

...από το Πεντάγωνο, τα ΝΑΤΟϊκά διευθυντήρια και τον Ευρω-στρατό... εως τους ομαδικούς τάφους, τις ανθρωποτικές αποστολές και τις ελληνικές επενδύσεις στα Βαλκάνια...

...από το «κέντρο» εως την «μονάδα»... από το στρατόπεδο

301 εως τις αποστολές στο Κόσσοβο... ή και από τον Έβρο εως την Σούδα... το φάσμα των πολύπλοκων αυτών διαδρομών απλώνεται στη βάση πάντα των ιδιων λογικών Επιβολής και οικοδομεί μια εχθρική πραγματικότητα προς κάθε έννοια της ελευθερίας.

Έτσι μπορεί να μην συναντάμε πλέον κάθετα μπροστά μας το πρόσωπο της στρατοκρατικής βίας και του ένοπλου εθνικού καταναγκασμού (όπως συνέβαινε πριν κάποια χρόνια σε περιόδους δικτατοριών, εμφύλιων πολέμων και κοινωνικών συγκρούσεων), όμως αυτό δεν σημαίνει και ότι αποσύρθηκαν ως δια μαγείας από το κοινωνικό προσκήνιο για να αναπαυθούν εν ειρήνη.

Η λειτουργία του μιλιταρισμού, ως ένοπλης φιλοσοφίας του εθνοκρατισμού, που συνεχίζει ακάθεκτη το έργο της απλώνεται οριζόντια σε όλο το φάσμα μιάς θεσμούμενης καθημερινότητας. Γι' αυτό και δεν γίνεται άμεσα αντιληπτή ενώ είναι διάχυτη κοινωνικά περισσότερο ίσως από κάθε άλλη ιστορική συγκυρία: οι λογικές της ιστού, της ιεραρχίας και της επιβολής, η αίσθηση του καθήκοντος, ο εξαπομεινόντος τρόπος που αντιλαμβάνεται ο καθένας πιν πων, το «όλοι εναντίον όλων», η κουλτούρα του μονομάχου της επιβίωσης, αποτελούν μερικές μόνο εκφάνσεις ενός ανταγωνιστικού τρόπου ζωής. Ενός καθημερινού πολέμου για επιβίωση και για κοινωνική ανέλιξη που δανείζεται εργαλεία και τεχνικές από έναν δοκιμασμένο θεσμό που πραγματεύεται τον πραγματικό πόλεμο. Και ο στρατός, εκτός του ότι παραμένει ο κύριος εμπνευστής και εκφραστής του πιό θανατηφόρου ανταγωνισμού, μπαίνει σήμερα και σε μία αναδιαρθρωτή διαδικασία.

...τον εκσυγχρονισμό του στρατού...

Μια διαδικασία που οφείλεται αφενός στην αλληλουχία και την αλληλοδιαπλοκή των κυριαρχών δομών Εξουσίας σε πολύκόσμιο επίπεδο (στις αυτοκρατορικού τύπου βλέψεις της Ε.Ε. με τις απόπειρες της για ενιαία εξωτερική πολιτική, δημιουργία ευρωπαϊκού στρατού, τις ανθρωπιστικές επεμβάσεις, κ.ο.κ.), και αφετέρου, στη νέα στρατιωτική τεχνολογία και στις αλλαγές που αυτή επιφέρει στον τρόπο διεξαγωγής των σύγχρονων πολέμων (βλ. Ιράκ, Βοσνία, Κόσσοβο).

Μέσα σε αυτό το γενικότερο κλίμα αλλαγών και αναδιοργάνωσης των μπανισμών επιβολής, ο ελληνικός στρατός δεν θα μπορούσε να μείνει αμετάβλητος: εξού και οι απόπειρες εκσυγχρονισμού του, σε δύο τα επίπεδα, που αποσκοπούν στην προσαρμογή και την αποτελεσματικότητα του μέσα στα νέα αυτά δεδομένα.

Ωστόσο, **η κυρίαρχη ρυτορεία, ομολογώντας κυνικά τα προηγούμενα φέρματα της**, ρίχνει το βάρος της σε ψηφιοθρησκές και ανάδυνες για το σύστημα θεσμικές αλλαγές: στην καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης των φαντάρων, στις «Φιξικοτικές» τους μεταθέσεις, την κατοχύρωση της εναλλακτικής-κοινωνικής θυτείας, την «αποκέντρωση» των στρατοπέδων, την μείωση χρόνου της υποχρεωτικής στράτευσης

και την διαφήμιση του επαγγελματικού στρατού... Πράγματα που μπορούν νότως και να αφορούν ένα κομμάτι της φαινομενικότητας, αποκρύπτουν όμως την πιό επικίνδυνη ισχυροποίηση των δομών του μηχανισμού.

Που κλίμακωτά αποκόβεται από κάθε κοινωνική πρόσβαση και που με δύλη αυτή την επιστημονική γνώση και τα τεχνολόγικά επιτεύματα που μπορεί να διαθέτει (δορυφορικά συστήματα, «έξυπνα» όπλα, κ.α. που μόνο επαγγελματίες ειδικοί μπορούν να κειριστούν), οργανώνει, μελετά και προετοιμάζει τις κειρουργικές του επεμβάσεις πάνω στο κοινωνικό σώμα.

Η (σταδιακή) μετατροπή του στρατού σε μισθοφορικό, συνοδεύεται από ακόμα πιο σκληρές δομές και βάναυσες εκπαιδευτικές διαδικασίες, που σαν σκοπό τους έχουν τη δημιουργία «επαγγελματικής συνειδητού» στους στρατώτες, τη μετατροπή τους δηλαδή σε ψυχρούς εντολοδόχους και εκτελεστές χωρίς κοινωνικά κριτήρια και ανόπτους συναισθηματισμούς, με την ανταμοιβή βέβαια μιάς λαμπρής καριέρας ματωβαμένων προνομίων.

Ο στρατός ήταν ανέκαθεν, και αυτό όχι μόνο δεν αλλάζει με την επαγγελματοποίηση του αλλά ενισχύεται κιόλας, ένα από τα βασικότερα εργαλεία της κρατικής κυριαρχίας -μαζί με την αστυνομία και την δικαιοσύνη. Γι' αυτό και εύθυνεται για τόσα αιματοκυλίσματα «ομοεθνών» καταπειρασμών μέσα στην ροή της Ιστορίας, γι' αυτό και βρέθηκε πάντα αντιμέτωπος με κοινωνικές ομάδες που επικείρισαν να αφιοβπίπτουν έμπρακτα την έννομη Τάξη των αρεντικών. Όμως μέσα στις καινούριες συνθήκες που διαμορφώνονται, ποιός «εξεγερμένος όχλος» θα τολμούσε ποτέ να κατανοήσει ένα «χαί-τεκ στρατόπεδο» ή και να προχωρήσει σε καταληψη ακόμα μιάς βάσης πυρηνικών όπλων;

Οι όποιες θεσμικές αλλαγές επιδιώκουν σήμερα -υπό τους προβολείς των ΜΜΕ- τον εξανθρωπισμό του δολοφονικού αυτού μηχανισμού, δεν πάουν παράλληλα -στα όδυτα των επιτελικών συμβουλίων- να επεξεργάζονται την πρόληψη και την καταστολή μελλοντικών γενικευμένων κοινωνικών εκρήξεων.

Πέρα του ότι εδώ και μά δεκαετία στρατός ευθύνεται και για άπειρες δολοφονίες, βασανισμούς και συλλήψεις μεταναστών στην παραμεθόριο, μελετάται απροκάλυπτα πλέον και η χρησιμοποίηση του στα «αντι» τρομοκρατικά σενάρια των διωκτικών αρχών, ενώ ήδη η οργάνωση της «παλαιαϊκής άμυνας» αποβλέπει και στην αντιμετώπιση οξυμένων κοινωνικών κρίσεων και ταραχών.

Για όσους -από επιλογή ή όχι- αποτελούν τον «εσωτερικό εχθρό» του κράτους, αποκλίνουν από την εθνική ομοιογένεια και αποκλείονται από την υποσχόμενη ευημερία του καπιταλιστικού παραδείσου, είναι μαθηματικά βέβαιο πως θα ξανα-συναντήσουν απέναντι τους τον στρατό σαν την τελευταία και οριστική απάντηση της κρατικής καταστολής, στις όποιες γενικευμένες απελευθερωτικές απόπειρες του μέλλοντος.

...και την ολική άρνηση στράτευσης

Το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης είναι γέννημα-θέρμα ενός κοινωνικού-απελευθερωτικού κινήματος, ανταγωνιστικού προς την κρατική οργάνωση της κοινωνίας και τον καπιταλισμό. Σαν πρακτική αναδύθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '80, ακολουθώντας κριτικά, αλλά και επεκτείνοντας επίσης μία χρόνια αντιστασιακή παράδοση που φέρει τους επαναστατώμένους κάθε εποχής ως λιποτάκτες, πολέμιους του στρατού και των πατριωτικών κελευσμάτων. Και αποτελεί την πιο ριζοσπαστική και ρηξιακή απάντηση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος απέναντι στον δολοφονικό θεσμό-μπχανισμό του στρατού.

Έχοντας συνείδηση της ιστορικής εμπειρίας τόσων εμφύλιων και κατακτητικών πολέμων -που πληρώνονται πάντα με σφαγές καταπιεσμένων- έχοντας επίγνωση του εξουσιαστικού ρόλου του στρατού αλλά και της άκαμπτης και καταπεστικής εσωτερικής του οργανωτικής δομής, η ρίζη μαζί του δεν μπορεί

Πειραιάς, Μάρτης 1953: θλιβηλώτες συγκρούσονται με την αστυνομία για την επιστροφή των στρατιωτών από τον πόλεμο της Κορέας

παρά να είναι κάθετη και οριστική. Έτσι καθώς η ολική άρνηση πραγματώνει αυτή τη ρίζη και αρνείται κάθε είδους συνδιαλλαγής μαζί του, μπλοκάρει και τις όποιες αφομοιωτικές προθέσεις του θεσμού

-κάτι που δεν κατάφεραν παλιότερα οι «επιτροπές φαντάρων», κάτι που δεν καταφέρνει σήμερα η «εναλλακτική άρνηση στράτευσης» και το «τρελόχαρτο».

Η ολική άρνηση στράτευσης επιδιώκει να εναντιώθει στον στρατό, τον μιλιταρισμό και τις εθνικές αυταπάτες και όχι να αποφύγει -ιδιοτελώς και όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα- την υποχρεωτική στράτευση. Γι' αυτό και έχει μόνιμα «ανοικτούς λογαριασμούς» με τους διοικητικούς μπχανισμούς: αποκαλύπτοντας αφενός μεν το πραγματικό πρόσωπο των μπχανισμών πίσω από τα όποια ευαίσθητα και δημοκρατικά τους προσωπεία, επαναφέροντας αφετέρου στο κοινωνικό προσκήνιο τις λογικές της κοινωνικής αλληλεγγύης που την χαρακτηρίζουν. Και είναι αυτή της που συλλογική δυναμική του προτάγματος που αντιτείθεται στο «τρελόχαρτο». Γιατί το «τρελόχαρτο» αποτελεί προσωπική λύση αλλά και ανταγωνιστική πρακτική όταν αυτό επιδιώκει να ανακθεί σε πολιτικό πρόταγμα και να συνδέσει εντέλει όπως-όπως τόσες ασύνδετες και μοναχικές υποθέσεις.

Εξαιρίας του ανταγωνιστικού περιβάλλοντος που είχε από την αρχή να αντιμετωπίσει, αυτό της εθνικής ομοφυλίας λόγω ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού αλλά και της καταστολής, ο αριθμός των ολικών αρνητών στην ελλάδα δεν ξεπέρασε ποτέ τους 40 ανθρώπους. Το βασικότερο όμως σ' αυτή την 20ετή πορεία είναι πως η ολική άρνηση πραγματοποιείται από ανθρώπους που έχουν μά συνολικότερη αντίληψη για την ζωή. Μία αντίληψη που στοχεύει στην κοινωνική απελευθέρωση, με την αλληλεγγύη ακυρώνει τους πλαστούς διαχωρισμούς έθνων και συνόρων, μια αντίληψη που δεν ανέχεται την πειθαρχία και την υπακοή σε κάθε είδους εξουσία και που αναζητά τρόπους αντίστασης ενάντια σε ολόκληρο το σύστημα κυριαρχίας.

Ακόμα και στις τωρινές συνθήκες που πρωθυΐν τον επαγγελματικό στρατό δεν μπορούμε παρά να αναζητάμε τρόπους αντίστασης, εμπνευσμένους από την εμπειρία, την κριτική και τις αναλύσεις της ολικής άρνησης. Ενός προτάγματος που η σταδιακή κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας μπορεί μόνο να το προσπεράσει αλλά όχι και να αναρέσει την ποιοτική του δυναμική. Και που θα οπλίσει νέα κοινωνικά προτάγματα πάντα στην κατεύθυνση της ελευθερίας ενάντια σε κάθε είδους στρατό, επαγγελματική ή όχι, και σε κάθε μπχανισμό καταπίεσης και επιβολής.

γυναίκα νοικοκυρά, γυναίκα αμόρφωτη, εργαζόμενη μη

Βνώ όλα φαίνονται ν' αλλάζουν με εκπληκτικές ταχύτητες μέσα σ' ένα πανηγύρι εκσυγχρονισμού και ανανέωσης, αποστέλωσης και εικονικής ελευθερίας, η θέση της γυναίκας παραμένει στις ρίζες της αναλοιώτη, έχοντας να παλέψει όχι μόνο με την κάθε λογής εξουσία που την περιορίζει καθημερινά αλλά και με την αντρική κυριαρχία που την καταπίει σε κάθε στιγμή της ζωής της. Μια καταπίεση που φτάνει στα όρια της πιο ωμής επιβολής, μέσω ενός βιασμού ή απλά μιας σεξουαλικής παρενόχλησης. Γεγονός που το αποδεικνύουν τα αστυνομικά δελτία μέσα από την καθημερινή καταγραφή βιασμών και απόπειρων βιασμών.

από 1 Γενάρη 2001 εως και πριν λίγες μέρες

έχουν καταγραφεί

31 απόπειρες και 48 βιασμοί

Στοιχεία που δηλώνουν το μέγεθος και την ένταση της συνεχιζόμενης πίεσης της γυναίκας, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται μέσα σ' αυτά τα στοιχεία οι βιασμοί που δεν καταγγέλθηκαν ποτέ, οι απόπειρες βιασμών, οι καθημερινοί βιασμοί με τα μάτια, με τα λόγια, με τις χειρονομίες που αναγκάζει τις γυναίκες να δέχονται σαν μοίρα τη διαφορετικότητα τους. Βνώς βιασμός που δεν βιάζει μόνο το σώμα, αλλά όλη της την ύπαρξη, τη θέληση της, αυτό που είναι. Και μετά τι; Μιά επίσημη καταγγελία; Το προσωπικό βίωμα μετατρέπεται σε επίσημος φάκελος και μετά σε περιστατικό. Ύστερα ακολουθεί η ακριβής περιγραφή στους αστυνομικούς. Ο δεύτερος βιασμός είναι εκεί. Η ανεκτικότητα που πρέπει να επιδειχθεί μπροστά στις καχυποφίες και τα υπονοούμενα των αστυνομικών για τυχόν συμβολή του θύματος και μπροστά στην απαίτηση να δοθούν ολοκληρωμένες και τεκμηριωμένες απαντήσεις σε κάθε ερώτηση ώστε να εξαλειφθεί και η τελευταία υπονοία ενοχής. Μετά η δίκη. Ο τρίτος βιασμός ακολουθεί. Η απάντηση ξανά με τον

βιαστή, οι εξηγήσεις, οι περιγραφές και ο αυτοέλεγχος που πρέπει να υπάρξει από το θύμα στην προσπάθεια του βιαστή να υποστηρίξει ελαφρυντικά. Τέλος η απόφαση, που μέσα της έχουν συνοψιστεί όλες οι ελπίδες για εξαύλωση, για διαγραφή αυτού του περιστατικού. Και ύστερα από το άκουσμα της βαρύτερης ποινής που θα μπορούσε να κανείς να προσμένει για ένα τέτοιο συμβάν η αίσθηση της δικαίωσης δεν έρχεται. Μόνα μια αίσθηση ανασφάλειας. Οι δρόμοι γέμισαν ξαφνικά πιθανούς θύτες, ο φόβος της επανάληψης να αιωρείται παντού μέσα σε κάθε κίνηση για ζωή. Αν δεν γίνει βέβαια γνωστοποίηση του γεγονότος, δεν γίνει δηλαδή ο βιασμός επίσημη καταγγελία σε έναν φάκελο τότε υπάρχει η σιωπή. Μια σιωπή που απονέει

ενοχές και ντροπή. Μοιράζει τις ευθύνες εξίσου στον θύτη και στο θύμα. Και πάλι ο φόβος της επανάληψης ξανά ο ίδιος. Με την ίδια δυναμική, με τις ίδιες συνέπειες. Μέσα σε μιά τέτοια λογική γίνεται λοιπόν φανερό ότι η γυναίκα μετά από έναν βιασμό ή έστω μετά από μία απόπειρα βιασμού η απαίτηση της δεν περιορίζεται στην μιζέρια μάς καλύτερης δικαιοσύνης που θα μπορούσε να επιφέρει μία μεγαλύτερη ποινή, αλλά στην οριστική αλλοίωση αυτού του πολιτισμού που μέσα από την κοινωνική του διάρθρωση επιβάλλει έναν απόλυτα προσδιορισμένο ρόλο που τον διαιωνίζει μέσα από τους θεσμούς και την δυνατική τους.

Κυρίαρχος θεσμός αυτής της διάρθρωσης είναι η (πατριαρχική) οικογένεια που διαπαιδαγωγεί την γυναίκα με καθορισμένους ρόλους και συμπεριφορές. Και μέσω του οποίου (αυτού του θεσμού) το κράτος και η κοινωνία διατηρούν τις δομές ισχύος που είναι απαραίτητες για την επιβίωση τους. Μέσα στην οικογένεια η γυναίκα έχει μάθει να ανέχεται την καταπίεση του πατέρα αλλά και των υπολοίπων ανδρών που μπορεί να υπάρχουν στην οικογένεια (αδέρφια) και μετέπειτα του συζήγου. Μία καταπίεση που μπορεί να παραμένει στα όρια του φυχολογικού και πνευματικού βιασμού αλλά να φτάνει και μέχρι το έσχατο σημείο του σωματικού βιασμού. Θεσμός που υποθάλπτε μία υποδεέστερη θέση για την γυναίκα και προσδιορίζει τη στάση και τη δυναμική της ακόμα και μέσα από την φευδαρισμή των πολλαπλών επιλογών των ρόλων που διέπει την σύγχρονη κοινωνία: γυναίκα νοικοκυρά, γυναίκα σύζυγος, μορφωμένη ή αμόρφωτη, εργαζόμενη ή μη, πάντα με προκαθορισμένο σεξουαλικό ρόλο.

Ρόλοι που δεν αναδύονται αμιγώς από τα θεμέλια της οικογένειας αλλά μεταβάλλονται σύμφωνα με τις προθέσεις του πολιτικοοικονομικού συστήματος που επιφυλάσσει στη γυναίκα μία προκαθορισμένη θέση στην κοινωνική ιεραρχία. Αξεσουάρ, μόδα, ιλουστρασίον βιτρίνες, θυλικά πρότυπα αλλά και εμπέδωση αντρικών χαρακτηριστικών ανάλογα με την επαγγελματική της θέση. Συμπεριφορές και στυλ που πρέπει να αφθονούν και να υιοθετηθούν σε κάθε έκφανση της ζωής της, αγνοώντας ότι όλα αυτά εκτυλίσσονται στα όρια μιάς «ελευθερίας» που ορίζει και ελέγχει η αντρική κυριαρχία.

Έτσι, αυτή η υποδούλωση που βιώνεται συνεδρήτα ή ασυνείδητα από τις γυναίκες χαρακτηρίζεται από μία κοινή αρχή: την εξουσία. Η οποιαδήποτε λοιπόν προσπάθεια για την απελευθέρωση της γυναίκας δεν μπορεί παρά να τη φέρει αντιμέτωπη με κάθε μηχανισμό επιβολής εξουσίας και που συντονίζει και διαμορφώνει αυτόν τον πολιτισμό στο σύνολο του.

"Στις 9 Αυγούστου, βρέθηκε νεκρός σε κατάσταση αποσύνθεσης στο σπίτι του στους ΑΓ. Αναργύρους, ο ποιητής Νίκος-Αλέξης Λαζανογλού"...

Η ειδηση στα "φίλα" των ερημερίδων ήταν ο επίλογος στη ζωή του Αλέξη, που έζησε την τελευταία δεκαετία της εβδομηντάχρονης ζωής του εδώ, στις γειτονιές μας, ανάμεσα μας.

Θεσσαλονικιός στην καταγωγή, με λιγοστές ποιητικές "δουλειές", οι περισσότερες πολυγραφημένες και αυτοεκδιδόμενες, σημάδεψε με τα γραπτά του, την μεταπολιτευτική περίοδο.

Αιρετικός, με συνειδητή αποχή από τη δημοσιότητα και τους κύκλους των διανοούμενων, με δηλωμένη την ομοφυλοφιλία του σε "δύσκολους καιρούς", είναι σίγουρα από τους ανθρώπους, που θα λείφουν από το συνάριθμο των "καταραμένων" της σκέψης και της ζωής.

Η σκιαγράφηση του, μέσα από τα λεγόμενα του σε μία από τις ελάχιστες συνεντεύξεις που είχε παραχωρήσει (και αυτό προς το τέλος της ζωής του), μας βοηθάει να προσεγγίσουμε τον Ν. Α. Λαζανογλού πέρα από τα όρια του έργου του και μόνο.

Ο ποιητής που πέθανε από...

Απεχθάνομαι τις διανοητικές κατασκευές, με τη σκέψη να είναι βιωματική, να δένεται στενά με το βίωμα...

Οι ποιητές δε θέλουν χώρο... οι ποιητές είναι πουλιά που πετούν, σπάνια ξεκουράζονται ακουμπώντας στη γη... οι ποιητές παντού είναι ανεπιθύμητοι, γιατί είναι ριζοσπάστες, αρνητές, υπενθυμίζουν την πλήξη που φέρουν όλοι όσοι έχουν αφεθεί στην καθημερινότητα...

Βέσσα πιστεύοντας στην απόλυτη ελευθερία της βούλησης... έζησα πιστεύοντας ότι μπορούμε τελικώς να κάνουμε ότι θέλουμε προκειμένου να ολοκληρώσουμε την προσωπικότητα μας μέσα σ' ένα κοινωνικό δεδομένο... Βασικά τώρα πιά ξέρω ότι η άσκηση της ελευθερίας της βούλησης έχει να κάνει με μία αλυσίδα μικροκαταναγκασμών... δυστυχώς η ελευθερία της βούλησης δε περνάει πάντα μέσα από τις ιδανικότερες συνθήκες...

Αποφεύγω τον κλειστό χώρο... μ' αρέσει να ζω έξω από το σπίτι... να περπατάω να χαζεύω όπως είπα στους δρόμους, μ' αρέσει, όπως γράφω και σ' ενα μου ποίημα, το σεργιάνι, γενικά όταν βρίσκομαι στον δρόμο πολλαπλασιάζομαι, ταυτίζομαι με τον έξω κόσμο ενώ όταν είμαι μόνος στο δωμάτιο μου, σε οποιοδήποτε δωμάτιο, απομονώνομαι, χάνω την επαφή μου με τον κόσμο. Κι αν μείνω μέσα πάνω από 24 ώρες χάνω κάθε επαφή... αν μεν μέρες: τα πράγματα χειροτερεύουν επικινδύνα...

Α, όχι, όχι, φίλους δεν έχω. Στη γειτονιά μου πιθανόν να φαντάζονται ότι είμαι συγγραφέας, όχι ποιητής, είμαι ένας φιλοξενούμενος γι' αυτούς... ξέρουν ότι είμαι ένας που δεν πρόκειται ποτέ να ενσωματωθεί στη γειτονιά τους...

Ναι, είμαι φτωχός. Ζω μ' ένα 70άρι το μήνα.

MODUS VIVENDI (ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ)

Ν' αφήνεσαι άθυμα στο ρεύμα της θάλασσας, να λιμνάζεις σε τόπους που πρόσκαιρα αγάπησες ή ν' απλώνεσαι διαγνώνοντας άσκοπα αθεράπευτες περιπτώσεις

Να προσμένεις μιαν άνοιξη πως τάχα πλησιάζεις με τη νωχέλεια ηλιόλουστης μέρας που ξάφνου ναυάγησε μες στις κατάφωτες παραθαλάσσιες κωμοπόλεις

Να 'σαι κατάμονος κι όμως κρυμμένος σε χίλιες καρδιές να περάσεις στο αίμα αυτών που σ' αγκάλιασαν πρόσκαιρα να πληθαίνεις

qui la noblesse, ambition : na haine. Oh castorine ! Oh poto
muguet ! La colère d'aujourd'hui, ~~la vie est une bêtise~~, la bêtise n'est pas
l'essence de la vie ? Si ce n'est pas cela, que faire ?
C'est alors contre Dieu. C'est l'expectation des lois religieuses
que je me suis faite au sein de ma famille dans mon enfance.
Mes parents ont fait mon malheur, et leur cependant,
je dis : On a abusé de mon innocence. Oh chide de la
cavalcade. Si j'en ai eu vécu mal, quid vivre en
s'assurant que je suis exalte : C'est ~~ma~~ baptême à cette sébilleuse
delice de la damnation, serons plus profonde. J'aurai
été le damnation. Que de honneur que de la baptiser
est ~~ce~~ être nommé et testé, pas. C'est crime, vite, que j'aurai
au moins, par la loi des hommes.

Tais tes malheurs ! C'est la honte et le reproche
que cette de moi ; c'est l'atome qui me dit que ton feu
est ignoble, idiot ; et que ma colère est affreusement belle
et magnifique. Ce sont des erreurs qu'on me souffle à force
de magie, de alchimies, de mystifications, les parfums font
des miracles. Mais voilà. C'est ta Van qui te coûte de l'argent.
Ensuite, je t'en ferai faire la vente. Tu ne jauras pas de jugement.
Et arrête tout totale chose, que j'avais tout pris pour les
épices, malentendu l'argenterie ! Je suis bon homme,
bon père de ménage de donnez-moi de l'argent mon
Dieu, j'ai perdu tout. Ah ! j'ai tout, c'est mon
métier, mes gars, le travail et la guerre bientôt
le travail bientôt. O

Θερβίτης ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ πλατεία διοικόλας Ν. ΛΙΟΣΙΑ

